

Извинявам се на читателя, но не съм редактирала написаното, не съм го и прочела дори – това си е в чист вид емоцията, която съм преживяла на момента

Началото на 2001

Начало на Година, Век, Хилядолетие - Моето начало е в Париж

Много дълго мислих, но накрая не издържах и както се вижда започвам да си водя записките тук на преносимия любимец ☺ - трудно е прекалено съм свикнала с него, а и ми се иска този път да мога лесно да публикувам нещата, не както когато бях в Белгия - вярно тогава пишех писма на Майка, а сега я няма, но пак ми е необходимо да разказвам емоциите си по време на пътуване.

Днес е третият ми ден тук - 06.01.2001. - както се забелязва доста съм се мъчила със съвестта си дали да записвам нещата на ръка или не. Терзанията започнаха още първата нощ в Париж, но бях толкова изморена, че реших да използвам стария начин, в самолета нямаше как, а снощи се убеждавах, че на ръка е по-добре.

Ще препиша всичко до сега както си е хронологично и както е записано в дневника ми, но първо ще опиша днешния ден, след това ще вмъкна предните.

И така след всички тези мисли ☺ започвам със същността на нещата:

София

четвъртък 04.01.2001. 15:05h

Сега е 15:05 преди 3 часа трябваше да излети - имаше много голяма мъгла. В самолета съм. (сега ми се струва много отдавна ☺) Главата ми е пренапрегната усещам всяка вибрация от машините в главата си.

Скоро излитаме.

Излетяхме 15:20.

Някъде над Европа

четвъртък 04.01.2001.

Преди 7 години за първи път напуснах Родината. Отдавна беше - много неща научих, много неща ми минаха през главата - съвпадение или не - отново имам загрижен за мен "приятел" (е само 11 години по-голям от мен, предният беше 13, но настоящият ме изпрати, а предният излети преди мен) и съм с малък бележник - датник.

Разликата - тогава не знаех и дума френски - сега не ме притеснява езика - не го знам, но се справям, а и ще го усъвършенствам.

Сигурна съм в себе си!!! Орелът е тук!!!

Обичана съм и обичам, не уточнявам каква е любовта, но искри.

Имам друго виждане за нещата вече!!!

До мен на седалката е французин - добро начало (нищо не стана - ръб съм си)

Ще се забавлявам - обещах си, а и ми го пожелаха - знаеха желанието ми.

Paris - FIAP

четвъртък 04.01.2001.21:50

Започвам с етапите след кацането - движа се като куфар:

1. В София ми дадоха едно листче, което ми казаха, че е вълшебно - такова се указа - само с показването му ме "преместват" от едно място на друго.
2. Кацнах на Charle de Gaule в 5:25 - с 3 часа закъснение. Куфарът ми излезе последен
3. Отидох до Gate A- според указанията - оттам ми казаха да отида до Porte Maillot с автобуса на летището
4. От Porte Maillot звъннах от нарочна кабина на някакъв безплатен номер и след малко ме взе такси, което ме отведе в
5. FIAP - Jeunes Monnet общежитие на Rue Cabanis- първата ми вечер в Париж - настаниха ме в една стая и ме навечеряха.

Утре ще видя как ще продължи това пренасяне.

Мислех да не пиша, но съм в леглото и сърце не ми дава да не запиша в дневника си - е преписването е 2 дена по-късно

За мен е 23:10, спи ми се, 2 не виждам, но и ми се пише. Хрумна ми идеята всичко това да го набера - нали си ходя с Латор-а, може би ще стане, но като искам да запиша нещо в движение по-лесно е с бележник, а и емоциите се виждат и от почерка.

Разбира се, ако искам да издам примерно - 1 месец в Париж, ще го препиша, но ще махна по- интимните моменти, които тук ще фигурират (както става ясно от увертюрата - преписването и записването на новото започна на 6-ти - тук ще описвам само разходките и размишленията ми по тях)

Paris - EGIDE**петък 05.01.2001. 10:45h**

Продължавам да съм куфар. От FIAP с такси ме взеха и ме докараха до централата на EGIDE (естествено показах вълшебното листче на мацките от регистратурата на FIAP). От регистратурата на EGIDE ме изпратиха на правилното място, но там имали компютърен проблем и ме изпратиха да пия кафе, докато го отстранят.

Горе си набелязах на картата, която ми дадоха отгук, кои места съм обиколила като куфар - от кацането ми до сега. Снощи беше много тъмно и не съобразих, но днес в таксито си записвах улиците, по които минах - картата ми е в главата.

След кафето се качих горе, но проблемът им не е отстранен и трябва да чакам още.

Paris - Rollin**петък 05.01.2001. 22:20**

Вече съм настанена "в къщи" - колко ли къщи може да има човек?

Днес след отстраняване на проблема в EGIDE ме пратиха да ме настанят - най-хубавата част от проекта - те се грижат къде ще живееш, а не сам да си търсиш. Прегледаха къде ще работя и ми предложиха 2 общежития - едното по - близо до работното ми място и сервизни помещения в стаята + обща кухня, а другото по-далеко от работата, а и сервизните помещения са общи - естествено избрах първото - допадна ми. След малки проблеми с обръкване на името ми в 13h бях готова да се придвижа насам.

Взех поредното такси, но този път аз плащам - предните 2 ги плащаше EGIDE. Валеше - забравила съм си чадъра в България - веднага (вечерта) се сдобих с друг, нищо, че минавам между капките. Шофьорът ме стовари пред една каменна улица - само за пешеходци и си отиде. Номер 14 е една опърпана стара дървена врата - стори ми се ужасен изборът ми в началото, но вътре е уютно. Вътре ме посрещна една много приказлива и кокетна парижанка - не и млъкна устата. Като и се представих ми обясни, че името ми Eugénie било по-загадъчно от тяхното Eugénie.

Жената си каза рецитацията, показа ми стаите и ме остави.

Поогледах се малко и потеглих към института да се представя.

За всеки случай исках да попитам мадамата - как да стигна до работа - дали знае къде се намира горе-долу работното ми място, но тя толкова се оплете, че ч изоставих - тя започна да ми обяснява как е с метрото, а аз исках пеш.

Наистина лесно и бързо се стига от нас до института 1/2 час - е в последната отсечка взех такси, защото не ми беше ясно къде е института по дъбъбъбългата улица Raspail - шофьорът си знае работата - отведе ме точно на място.

В Paris 4 Гасан ми обясни, че не е задължително да правя нещо, но ако искам може да действаме върху някой и друг проект - иначе нямало нищо за мен - освен разходки и учене на френски, което не е малко, но ми се иска пак да идвам тук, така че ще се постарая да ме харесат - как - още не знам. Видях се и с професора Descles.

С треперещи ръце седнах пред компютъра, но един досаден и любопитен колега не млъкна докато не разбере повече за мен. Ден и половина не си бях проверявала пощата, а това в много за мен. Събота и неделя - пак без поща :(. Имам една идея и се надявам да я реализирам в понеделник. Единият от компютрите се рестартира ейтъй на - ще говоря с администратора да си настройа латор-а с неговия адрес - хем ще има още едно място, хем ще си работя с моята машина - какво по-удобно от това - там са на френски клавиатури и издивявам.

След няколкото задължителни писма - Бо и Миро, трябваше да отговарям на студенти и други - отне ми към 2 часа. Сега тук съм си подготвила едно писмо, което да размножа в понеделник, за да не се сърдят хората.

Вечерта се прибра изцяло пеш. През деня бях минала по скучни улици, а на връщане уцелих едно много приятно местенце - стара тясна уличка със свой търговски дух - много ми допадна. В първият момент исках да се прибера, но не ме свъртя в къщи и се върнах да разгледам по -подробно околността. Тъй като тук нямаше никакви прибори ми се наложи да си купя - чаша и ... така се поразходих из уличката - претрупана с магазинчета, канещи да бъдат посетени.

Стаята ми е много мъничка 2.5x4, но си има в единия ъгъл баня и тоалетна 1x1.5. Гледа към уличката - на първия етаж е - удобство - няма асансьор. Единственото лошото е, че е точно срещу кухнята, а съседите ядат повече пържено и вони, но се отмирисва бързо. Навън е топло, ...е ако прекаля с отворения прозорец - ще ловя бели мечки сигурно, но в къщи съм си по къси гащи - няма да изневерявам на тоалета си - я. ☺

Paris - Rollin**събота 06.01.2001. 20:56h**

В момента съм в леглото - естествено - най-доброто място да пише човек, а и така краката ми си почиват - днес си понавъртях километри.

Сутринта в 10 имах среща с една дама да и предам неща от родителите и, но тя пристигна към 10:30 - 10:45 - пихме кафе и си говорихме - питах я някои полезни за тук неща и осъществихме първото - закупах си карта за всички линии на автобус, метро, влакче (RER) за 1 месец.

За днес планът ми беше да посетя **Notre Dame** - при предното ми идване не можах да я разгледам и може би затова тя беше първата ми цел.

(Много странно - в този момент като пиша изведнъж в главата ми мина мисълта - трябва да звънна на Майка, за да ѝ кажа - невероятно е - Нея я няма вече 6 години и почти 3 месеца, а аз за първи път не мисля, че Я няма - малко съм разстроена - ще ми мине, но знам, че няма случайни неща - Тя искаше да види света, а не можа и може би затова така чрез мен и чрез брат ми се случват такива неща, свързани с Нея. Муци, извинявай, че плача, но съм шокирана от самата себе си)

Разделихме се с дамата - тя с метрото - дори мислеше, че и ще съм с нея, но какво по-добро да време да походя пеш - отдавна не ми се беше случвало. Краката ми са изморени, но какво от това - беше много приятно.

Вървейки по улиците на Париж си мислех, че не е чак толкова различно - не ми се стори толкова ново - не ми се снимаше. Вярно денят беше мрачен, но това не пречи да щракам с фотоапарата - но не можех - не знам какви ми бяха спирачките, но ги имаше - не виждах нищо изключително, а в Белгия не беше така - може би всичко се дължи, че не ми е за първи път навън - както тогава - а и съм си поубоздала страстта към снимките - знам, че пак ще снимам, има какво, но явно сега не беше момента.

От 2 дена вървя с карта в ръка - тази вечер дори я лепих - милата ще се разпадне до края на престоя ми - но за пореден път ориентацията ми показва колко е добра и не ми изневерява - щом съм набелязала посоката, видяла съм на картата - краката сами ме водят където трябва ☺.

Пресичайки Сена - спрях се на моста - да ме повее вятъра, да усетя мириса на мътната вода - колко ли тайни крие? - беше истинско удоволствие да стоиш на едно място - да поспреш бързия си ход и да погледаш водата - от едната страна - Notre Dame наистина величествена катедрала - огряна от слънцето, а от другата - сиви облаци, реших да изчакам със снимките - няма да ми е за първи път до там, но искам да запечатам това усещане с писанието си - може би така е по-добре. Уж за март съм планирала изложба - "От двете страни на Океана" - и си мисля дали да е само със снимков материал или и със записки. Някъде при мен са писмата ми до Майка - ще трябва да ги преработя и набера, за да излязат като една обща идея - към снимките - може би така по- по друг начин се възприемат нещата - не са само снимки.

Пиша тези редове, правя си разни планове, но не знам и не съм сигурна дали някой някога ще ги прочете - времето ни е талкова забързано, че такива лирични отклонения няма време.

Днес първо влязох в Криптата на Notre Dame. Там са показани етапите на създаване и развитие на Париж - разглеждайки внимателно схемите, установих, че общезитието ми се намира в първоначално създадения град. Така си и мислех - всичко е на 1 ръка разстояние от тук - много е удобно, а и очарованието на околните улички подсказва, че старият град е тук - тесни с много магазинчета от двете страни на улицата - много уютно, със собствено обаяние и дух - каквато е Rue Mouffetteard и площадчето Contres.....

Някой който чете тези редове, може да не е на същото мнение, но за мен е така.

Излизайки от криптата времето се беше променило съвсем, нямаше и следа от слънце. Катедралата стоеше величествена и мрачна, подходяща за драмата на Квазимодо и Есмералда. Горе по покрива ѝ се мяркаха разни хора, ако беше само един човек - бих си помислила, че парижани са решили духът на Квазимодо, който витае там, да бъде облечен и във физически образ, но явно това е било случайно.

Notre Dame - слушала съм много за нея от малка, видях я от прозореца на автобуса на 1 август 1993 - когато почина краля на Белгия Бодуен, но чак сега имах удоволствието да постоя пред нея - изненадах се от себе си - правя сравнение с St. Michel в Брюксел - един тип са - строга канонизирана от църквата архитектура. В Катедралата имаше табло, описващо развитието на катедралното строителство в Париж през вековете - сега си мисля - защо не го снимах - интересно е като факт, но това ще го направя следващия път. А следващ път ще има - на 18-ти съм на органов концерт там - днес видях афиша и веднага си закупах билет - не бих пропуснала такова нещо.

Влязох и в съкровищницата на катедралата - имаше разкошни неща - като се започне от пищните одежди на духовниците, съдове и корони - в този момент се замислих, че до този момент бях виждала такива неща само по филмите - а сега бяха пред очите ми - историята - стремежът за богатство и власт - духовна и държавна. А

колко е бедна нашата страна??? На малки порцеланови плочки бяха изрисувани 258 наместника на Папата - колко кръв се е проляла в Името Господне??? Защо е такъв човекът, защо е такъв човешкият дух - да граби, да властва без да има пречки пред нищо. Хиляди пъти съм си задавала този въпрос, но всеки път отговорът като, че ли се е изплъзвал, но искрено искам да се надявам, че нещата ще променят към по-духовно - материалното е само ограничителна рамка на духа. Сигурно много хора не са съгласни с мен, но това си е личното ми мнение - само го споделям, не го налагам.

Излизайки от катедралата, плановете ми за деня се развиха - реших да продължа към Louvre-a - в близост е до Катедралата. Поредно пресичане на Сена и движейки се по крайречната улица, ме отведоха до Двореца - първият двор - "малък квадрат" - не ме подтисна и не ме накара да се чувствам като в комин - отново правя сравнение - този път с Grand Place - на Брюксел - него го снимат така, че да изглежда просторен, а застанеш ли в него си като, че ли в кюнец, а тук обратно. Сега осъзнах какво означава да се разхождаш по тези царски дворове - хиляди хора са минали оттук, минават и ще минават - за всеки един от тях усещането е различно - гледах китайци или японци, или индийци с какъв интерес наблюдаваха всичко това, но като си помисли човек за тяхната история - започнала преди много повече хилядолетия ... е по-добре е да замълча, защото ще се отклоня много, намесвайки и нашата Прародина в далечен Тибет, а това е спорна и болна тема.

Постоях пред пирамидите в големия двор на Louvre. Седнах на един камък и се загледах в хората около мен - различни - много различни - имаше и един мъж с група хлапета на ролкови кънки и мотопетчета - май така се казваха - на 2 колелета - единият крак на свързващата ги рамка, а другият бута, за да се движи - много са тук - забавляваха се на това пространство - подходящо за возене и учене на номера. Пъстър свят - е сега има значително по-малко туристи - лятото е ужас - преди 7 години се докоснах до това. Като реших да напусна площада, помолех да ме снимат - облаците се разкъсаха и надявам се да е станала добра и интересна снимка - на фона на пирамидата, старата сграда, фонтан и проясняващо се небе - чичкото, които ме снима дано да има око за тези неща - обясних му, но се иска и чувство за снимките ☺.

Не съм влизала да разглеждам изложенията вътре в Louvre - само си отбелязах, че сряда е много удобен ден за това - почти всички зали са отворени - затворена е Фламандската живопис, но нея съм я гледала където трябва - в родината ѝ.

Разходката ми продължи и градината на Tuileries - един бърз поход и оттам - започна да става студено и това ме накара да се отправя към нас - беше 16 часа - зад гърба си имах 4 часа обиколка. Вярно не е много, но като за първо виждане - с идеята, че е само опипване на почвата - не е никак зле. Излязох на Place de la Concorde и се отправих към поредното проучване - метрото на Париж.

С карта в ръка, сменяйки линиите си стигнах до нас от друго място - досега непознато за мен - отбелязах си нови, полезни за живеенето ми тук места, пазарувах и се прибрах.

За утре предизвикателството ще са влакчетата RER - отивам на гости на приятелката си Мики.

Два листа изписах за първия ден разходки. Надявам се следващите да са по-малко, но като нямам достъп до мрежата си мисля, че вечер да се забавлявам с това не е лошо - тъкмо си развивам и другите способности - писателските, но все пак има и по-полезни занимания, но не знам как ще ги реализирам - да се запозная със съседите си по стаи и да видя как е нощния живот тук - трябва да го направя, за да си отворя устата повече - трябва да тренирам - знам го, но моят пуст инат и ръбатост по отношение на запознанствата. Стефан дали е тук - и това не ми е ясно, но какиният се ожени вече и не ми се е обаждал от дъъъълго време - може би е най-добре да звънна на майка му, но още не съм решила.

Понеделник ме чакат нови срещи с колеги и по другите проекти, по които съм тук, чакам новини от Миро, за да знам как да действам с едните. Ще звънна на TOSCA, за да им нося материали. Трябва да намеря и Българската църква - днес забравих да питам къде е.

Paris - Rollin

неделя 07.01.2001. 19:00h

Днешният ден го отдадох на Милкана и семейството ѝ. Има 2 сладурани - Алисия и Виктория. От обяд до 17х бях при тях - много ми беше приятно - не се бяхме виждали може би едно 15 години - много време е.

Тя ми даде напътствия разни + мъжът ѝ ме абонира за мрежата - сега чакам доставката в късти.

Живеят извън Париж - нормално - на 25 минути са от центъра с RER (влакче).

Прибирайки се с влакчето, си мислих разни неща, но едното, което е по-важно за мен е видяното вчера в криптата на Notre Dame - Римският акведукт - хората са знаели какво искат и са го правели още тогава - така е и днес, само че не е дошло по нашите земи в този изчистен вид. Целият тогавашен Париж е бил снабдяван с вода по този начин. Сега има идея да бъде възстановено това - правят се разни плановете - последният е от септември 2000-та.

Отново походих по улиците на Париж - покрай Латинския квартал, Сорбоната - приятно е. Смятам, че бих живяла тук. Тъй като се движех много замислена, качвайки се на повърхността след като слязох от влакчето, един господин, слизайки ми се заусмихва и започна да дудне нещо, но ... отминах. Точно в този момент си мислех как бих живяла тук, но въпросът е как да си намеря човекът, с който бих живяла тук.

Останалите разсъждения ги запазвам за себе си.

Утре ме чака първият работен ден тук ☺ Да съчета ползното с приятното.

Paris - Rollin

понеделник 08.01.2001. 20:29h

Мина и първият работен ден. Всичко мина много спокойно. Отидох в катедрата - нямаше никой от българите, но това както се знае не ме притеснява. Тръгнах да влизам в компютърната зала и един образ, който преди това ми се мотаеше в краката ме настигна и ми ме представи - Bahim - колегата, който щял да ходи сега в България. Човекът много внимателно ми обясни, че по-добре е да си живея при тях - в тяхната лаборатория - до входа, а не на втория етаж. Съгласих се. Слязох долу и му седнах на мястото. След това ми организираха машината с IP адрес, както си исках. Показах им на Gassan и Bahim какво съм правила със студентите и докъде съм стигнала. Ще видим как ще продължим.

Ходихме заедно на обяд - цялата лаборатория - изобщо - ще се внедря - искрено се надявам.

Днес ми беше много организационен ден за пощата ми - повече от 4 дена като не е преглеждана - много си е.

Имам доста неща да обработя сега, утре да мога да се разкарвам из Jardin de Luxemburg и Bastil.

Днес не се разхождах много - прибрах се пеш - проучих още нови улици - видях чудни кътчета. След вечеря се поразходих 1/2 - 1 час и прибирайки се открих - в къщата където живея се е помещавал Rene Descartes 1586 - 1650 - тук е бил 1644, 1647 и 1648. философ, бил в Холандия. В писмо да кралица Елизабет писал, че е направил мост между двете страни - е , трябва това да пиша на Бо, да спомене на колегите си ☺ - заядливка съм си.

Paris - Rollin

вторник 09.01.2001. 23:50h

Втори работен ден.

Представих се и в CGT (Centre General du Travail) - т.е. централата на социалистическата им партия, с които се работи по проект TOSCA за т.н. CallCentres или Centres d'apples - не знам на български как ще му се вика - засега е първото.

Имах емоции с намирането на CGT - бях записала 26, Rue de Paris, а то било 263 - само 237 номера разлика, но напълно достатъчни да умра от студ - първо - сутринта беше много мъглива и студена и да закъснея с 1/2 час, което е много за мен.

Пътувайки към 26-ти номер се забутах в по-краен квартал - доста забутано - направи ми впечатление, че тази улица не започваше откъм центъра, а напротив - т.е. големите й номера бяха по-близо до Paris, а по-малките по-далеко - вярно, че това е предградие и може би друг център си има, но като видях мизерията там се замислям. В първият момент реших, че на подходящо място са се поместили социалистите, но след това се разубедих. Ненамирайки нищо на 26-ти номер, звъннах да питам къде ми е грешката - разбрах я- жената ми обясни с кое метро да стигна целта - интересно беше, че на това място нямаше улицата, която ми трябва - само по нюх стигнах до правилното място без проблеми - най-представителната сграда - постарали са се - с интересна архитектура е - много остъклена и същевременно с много тухли - някак с прозрачни покриви и вътрешен остъклен двор. Това, което пишеше на листчето ми и на сградата се различаваше - на сградата имаше големи букви CGT - като се приближих разбрах какво значи и се убедих, че правилно съм се ориентирала.

Там хората се указаха много внимателни - естествено. Секретарката, с която до момента си комуникирах ме заведе при шефа си, а той от своя страна ме представи на всички след като му казах поръките от Румен - да разгледам материали - книжки, по мрежата и т.н. Веднага ми се намери работно място и ми се дадох материалите. На работа там са 3 патици, 2-ма чичковци и 2 момчета, които се чудех как не се замерват с нещо по коридорите - такива дечковци изглеждаха.

Както и да е от 11 до 12:30 бях дам - смъкнах малко данни и потеглих - имахме "катедрен съвет". В четвъртък съм пак там.

Тъкмо се настанях на работа и проф. Descles мина да ме покани да отида на събирането им от 14h - отличничка съм - той се появи малко след мен бях там 13:30 - всичко точно - вече правилно преценявам кое разстояние за колко ще го взема. Днес сутринта, ако не бях объркала номера - точно в 10:30 щях да се видя с хората по TOSCA - в толкова бях пред 26-ти номер.

И така поредно представяне днес - на хората от катедрата - Descles държеше да ме покаже - редно си беше - от петък ме виждат там, колегите ме представиха на докторантите, но официално - днес беше всичко. Е,

трябваше да кажа няколко думи - точно и ясно - филолозите се стреснаха от това - на Descles му стана приятно - и той е математик. И така до 16h бърбиха - първо 1 час представяне на изследванията едно маце и след това служебни въпроси - още час разисквах. Е, след това някои останаха, но по-голямата част си тръгнахме.

Заплеснах се пред компютъра до 19:30. Пооправих си бакиите от сс-то и другите въпроси от университета - раздадох малко задачи и доклади и това е. Тръгнах си.

Днес си бях запланувала Jardin du Luxembourg - е минах, но не през тях, а покрай тях - никой няма да ме чака мен - я. Оттам пътят ми много се съкращавал - уф - мястото ми тук е разкошно за временно живеене - правилно си го избрах.

Тази вечер си разграфих до края на престоя си тук кой ден в кой музей ще съм - следобяд и сутрин през коя градина ще мина - отварят ги в 8 сутрин и ги затварят като мръкне.

Утре е заплануван военноморския музей.

Сега вече минаха 26 минути след полунощ - доспа ми се - снощи легнах в 2 - 2:30 - ех мислех си да почета, но се заплеснах по музеите и градините и времето от 21 до сега бързо излетя (като се върнах си починах малко 10 часа бях на крак с доста емоции и ходене пеш).

Paris - Rollin

сряда 10.01.2001 21:26h

Тази вечер продължавам да съм си вярна на традицията и да сега започвам да описвам какво ми се случи през деня - имам предвид какво ново от Париж видях - с какво се запознах.

Планът за днес включваше Musee de la Magine, който се намира на Place de Trocadero срещу Tour d'Eiffel. Сигурна съм, че никой който ме познава от teenager-ската ми възраст няма да се изненада като разбере, че съм посетила военноморския музей - и то първи в списъка на музеите. Така си е, първата любов, ръжда не хващала - и с това го доказвам. Преди години разгледах аналогичния музей в Antwerp, преди 2 години, минах през военноморското пристанище Nordfolk- така че, това е поредната стъпка в тази посока.

Допадна ми много, с интерес разгледах макетите, на които бяха написани коя мачта как се казва и кое платно - как. Красиво е и те отнася в друга епоха - разбира се имаше и съвременното състояние на нещата, но старинните платноходи и галерите с весла са си друго нещо - профилът им гали окоото със заоблените си форми. Установих това като гледах и картините по стените. Имаше произведения на стари майстори, нарисували епохата си, имаше и по-съвременни произведения - острите по-лесно обтичащи се форми някак са в контраст със красотата на морето и небето.

Най-силно впечатление ми направиха платната на Joseph Vernet (1714-1789), от които струи светлина - и от небето и от огрените морски вълни.

И играта на вълните, и морската пяна са нещата, са нещата, които ме привличат към морета, а и като се прибави и шумът от плисъка на водата - възшебство.

Пак минах в моите си лирични отклонения, но това съм си аз - влюбена от много години в морето и морската шир. Нищо, че се занимавам с друго - сърцето ми е там.

В музея имаше макет на начина, по който са пренесли обелиска на Рамзес II, който сега е на Place du Concord, какви съоръжения са използвали да изтеглят този огромен каменен блок Първо от Луксор през пясъците до кораба и как са го повдигнали.

Често се използва израза "има нерви, дебели като корабно въже", но чак сега осъзнах същността му като ги видях - мислех, че са дебели, но чак пък толкова - никога не си ги бях представяла - около 30см диаметър - хич не е малко.

Сред многото навигационни уреди имаше няколко много интересни:

- Planetaire de Bertaux, 1892, което представляваше стъклено кълбо, на което бяха изрисувани съзвездията и вътре навигационен уред и
- Cadran cubique universel 1760 - едно кубче, прорязано с метални пластини през средите му, за определяне на хоризонта най-старият изложен там Cadran беше от 1660 и
- още един глобус ме заинтригува - с двойни стени - вътрешните със земната карта - а външните с небесната - от 1664 на Portulan d'Ollive.

В края на XVIII от Cook и Lapergouse са разработени методите за измерване, а през XV век са се замислили защо има разлики при измерване и в действителност, смятайки с полярни координати.

В музея направих само 2 снимки на Canot de L'Empereur 1810 - много натруфено, реставрирано и разположено в началото на музея - всички весла са вдигнати и на всяко едно има различно морско животно - риба, омар... и на едно оръдийце с интересно отворстие като дракунова уста - интересно дали ще излязат добре.

Няма да споменавам за другите дребни детайли от ежедневието на кораба. Последно ще отбележа как се е събирал инвентара на една каюта - т.е. гардеробът и - куфар, поставен вертикално - от едната страна с чекмеджета, а от другата - закачалки. Много практично за люшкаща се обстановка.

Преди да вляза в музея и след като излязох, разбира се се разходих до площадката, от която като на длан се вижда Айфеловата кула и една част от Париж. Снихах и двата пъти - дневна снимка - с много дъждовни облаци и нощна - със светлините на града - дано да се получат.

Днес отново минах между дъждовните капки. По българските вестници пишело за наводнения във Северна Франция - тук само вали малко дъжд.

Часът е 10, но ще поизляза малко да се разходя.

Напоследък умирам за сладка - не е добре, но явно организъмът ми има нужда - преживява стрес - по-точно много го тормозя - разходки пеш и работа - да видя много неща и да ги запомня.

Paris - Rollin

четвъртък 11.01.2001. 23:37h

Една седмица направих днес - струва ми се много повече - разбира се новостите са много - затова е така.

Днес отново бях и по 2-та проекта един час път до CGT и още 1 на връщане към работа и то с метро- не ми се отразяват добре - изморих се.

Днес преминавайки от един перон на друг в метрото се загледах в хората - всеки бърза за някъде - зададох си разни въпроси - накъде?, защо?. Завъртях ми се в главата, защото осъзнах, че всеки от нас е устремен към нещо - знае си крайната цел и не обръща никакво внимание около себе си - това сме ние забързани Зайци (от Мечо Пух). Любимият ми герой - самият Пух го няма по тези места - да поспре и да се полюбува на мига. Постарах се да направя така в събота, разхождайки покрай реката, но в желанието си да видя повече - пропускам тази малка глътка спокойствие, която ни помага да осъзнаем кои сме и за къде сме - да си помислим върху нещата, които ни вълнуват и дори само да гледаме в "нищото" и да му се любуваме, защото "нищото" ни води към вътрешното ни аз - по-силно от всичко друго. Е, понякога "нищото" има и материално изражение - някакъв пейзаж, в който винаги има нещо полезно за нас.

Много започнах да философствам - така е защото макар и ритъмът ми да е забързан - много по по-различен начин ми е зает мозъка, а и при дългите преходи из метрото като днес не ми остава друго, освен да се отдам на размисли и да се усамотя сред навалищата - странно усещане - сам сред множеството, но тук това е естествено - допадат ми такива ситуации - да можеш да си никой.

Живея до начално училище. Днес за първа сутрин станах преди 8:30 - изненадах са от оглушителния шум на децата + училищния звънец, които досега и не предполагах, че съществува - не съм ги чувала - ставам към 8:45 - 9.

Сега вече минава полунощ и съквартирантите ми се запътиха да вечерят - навик им е да ядат по тези часове - готвят - т.е. пържат и т.н. - навици.

Paris - Rollin

петък 12.01.2001. 23:57

Сега пиша само да не съм капо за днешния ден. Всичките ми културни мероприятия се провалиха. **Музеите на Модата и на Декоративното изкуство** бяха затворени - един до друг са и затова така ми фигурираха в плана. Подреждат им експозициите.

Тъй като се намират е едното крило на Louvre - се поразходих по Сена. Седнах на пешеходния мост между Louvre и Френския институт. Много приятно си течеше водата - винаги съм обожавала реки - може би защото съм отраснала до река. Поспрых се докато не ми стана толкова студено, че да трябваше да тръгвам

Утре съм планирала много неща, но да видя докъде ще стигна.

От Булонския лес, през голямата Арка, след това Триумфалната арка, по Полетата на Елиза, през Малкия палат, до Център Помпиду, през площада на Бастилията и да се прибера - много е, но ще видя, а и вечерта ме чака купон на обществено- натоварено ми е.

Paris - Rollin

събота 13.01.2001. 20:19

Събота - ден за почивка и разходка - днес си направих добра такава. Беше слънчев, но много студен ден - замръзнах, тези които ме познават, ще разберат колко е било студено, не че не бях по една ризка и палто, но... все пак - нали съм си с топла кръв. Как то казваме слънцето беше със зъби.

По принцип за днес си бях планирала Versailles, но тъй като решихме с колегите да ходим там следващата седмица, размених плановете. И така днес се падна ред на **Champs Elysees** - скромно казано - маршрутът е значително по-голям.

Започвам отначало.
Сутринта се успах - станах към 10 часа.

Първата ми цел беше **Булонския лес** - само по книжките човек чете за него - много истории се разказват за там. Искях да го видя.

И така с метрото до Porte d'Auteuil (Boulogne) се отзовах пред гората - вече много култивирана. Минах първо покрай хиподром, след това покрай игрище за голф. По алеите хората си спортуват. Направи ми впечатление, че повечето бягащи са мъже. Поддържат форма хората - трябва да си пазят репутацията ☺.

Вървах през гората, движех се по брега на едно езеро - гледката беше интересна - между клоните на дърветата се виждаше Айфеловата кула, а във водата си плуваха патици, чайки и лебеди - 2 бяха останали - много живописно беше. Снимах го, но ще видим какво ще се получи.

Вървейки си мислех колко ли голям е бил, или по-точно колко голям е изгледал в очите на тогавашните хора този лес. Вярно е и те са строили огромни сгради и градини, но все пак като погледне тесните улички, които съществуват, добива усещане за размерите, които те са познавали и възприемали. Представих си как дамите с натруфените рокли са минавали по пътеките, много различни от настоящите, но все пак - имало ги е. Всичко на този свят е относително.

Мислите ми летяха в различни посоки. Минаха и през ежедневието ми в София - обичам разходките, но си дадох сметка колко дълго не съм ходило дори до Борисовата градина, а е нужно да отдели само 3 часа - в двете посоки. Да не се заричам, но се надявам да го правя пак поне 1 седмично - полезно е и е приятно.

Вървах и гледах как хората си разхождаха домашните любимци (имаше и зайче) и ми стана мъчно моя. Знам, че ѝ липсвам и си представям как ще ме посрещне.

Целта ми беше, минавайки през Булонския лес да стигна **la Grande Arche de la Defense** (голямата арка на отбраната). Пътят никак не е малко - като се погледне на картата - Bois de Boulogne заема западната част на Париж. От едната спирка на метрото Porte d'Auteuil до другата Porte Dauphin - вървах час. Замръзнах, макар че само за малко бях поседнала.

С малко прехвърляния (Porte Dauphin -> Etoile -> la Defense) стигнах и до новата арка. Тъй като тя се намира на по-високо - горе беше ветрилник. Цялата околност на този хълм е в нов стил - всичко е от стъкло и метал, за разлика от старата каменна централна част - още по-студено ми стана като гледах изчистените стъклени форми. Вярно е - има много интересни архитектурни решения, постарях се да запечатам някои от тях на снимка, но все пак не мога да ги възприема напълно - камъкът топли по свой собствен начин - особено старите майстори са знаели как да правят това. Бароковият натруфен стил от своя страна те пренасища с детайлите си - и не винаги всеки детайл се забелязва - остава общото звучене, но има повече топлина и любов в него.

Не можах да се кача с стъклените асансьори до върха на арката - обхвана ме ужас от височината. Може би следващ път и това ще направя, но днес ми беше достатъчен изгледа от подножието на арката към **Триумфалната арка** и **Елисейските полета**.

За мен по-впечатляваща беше играта на светлината и отражението в огледалните прозорци на новите здания.

Слънцето огряваше всичко.

Но студът не прощаваше и щипеше.

Тръгнах си с идеята - и това го отметнах днес. Точната дума е "отметнах", защото сетивата ми не бяха заинтригувани.

Връщах се към Триумфалната арка - лесно и бързо с метрото. Бях си наумила Champs Elysees да ги мина пешком и да посетя изложбата в **Petit Palais** (Малкият дворец). Така и направих.

Слязох на Place Etoile - Arc de Triumpe и тръгнах към Place de la Concorde. Минах през кафенето **Le Fouquet's** - Av. George V - поспрях там за малко - глътка кафе и топлина - и продължих. Минах покрай **Grand Palais** (Големият дворец) - ремонтират го, подготвят го за лятото - новият туристически сезон. Преди да вляза в Малкия палат се отбих да разгледам **Александровския мост** с позлатените фигури на него. Слънцето ги огряваше!

В Petit Palais изложбата беше посветена на възхода на **Китайската империя**. Заслужаваше се си да се види. Бяха изложени бронзови, златни и нефритени предмети. Имаше и подробни описания на етапите на развитие на Китайската империя.

Цялата изложба започваше със настоящи снимки на **Китайската стена** и на Казаки от Алтай, направени от Roland et Sabrina Michaud.

Снимките на Китайската стена са внушителни, но четейки напоследък за древните Българи се замислих на една от хипотезите за тази стена - да предпази китайците именно от нашите племена, които са владеели земите на север от Китай - Тибетско плато.

Имаше и каменни фигури на древни китайски войни (+ фигура на кон) - намерени при разкопки - скули - дръпнати очи - странни прически. Къде е истината? - кои народи как са се развили и ако корените ни са по ония земи въпросите нарастват много.

Гледайки и четейки днес си мислех - кое е китайско и кое на прабългарите - хунори. Цитирана беше и династия Хан - в някои източници се твърди, че това е влиянието на дедите ни.

Какви сме били преди хилядолетия, как сме започнали преди 1000 години, как сме се развили по-късно и едвам не зачезнали и какви сме сега.

На много места по света има разни наименования, свързани със старите българи, разпръснати - къде ли не, но сега какво - още повече се претопяваме и то съзнателно. Защо не можем да направим заедно нещо.

Мислейки си за различните наименования на местности, имащи общ корен с българския се сетих, че в четвъртък като ходих по TOSCA единият от колегите - италианец ми обясни, че до родното му място Венеция имало планина Евгения.

И така - разгледах изложбата, мислих много върху видяното и прочетеното и с въпросите в главата се отправих към поредната ми цел Метрото на Place de la Concorde, за да стигна Centre George Pompidou, но студът и умората от многото вървене си казаха думата - прибрах се в къщи замръзнала. Беше ми трудно да се стопля, но все пак преди да вляза в метрото ми хрумна да се кача на голямото виенско колело пред портите на градините на Louvre, но като видях как се люлеят, нищо че за закрити бях достатъчно намръзнал - реших, че ще го направя друг ден.

Мислех да ходя на купона на съквартирантите ми, но толкова съм намръзнала и изморена, че не ми се става от леглото.

Paris - Rollin

неделя 14.01.2001. 18:50

Преди 2 часа се прибрах - отново скапана от обиколки - този път на Louvre-а. Обикалях го само 4 часа и половина - и половината от него не видях, но мисля, че се докоснах до това, което ми беше ново и интересно.

Имам задача да намеря **българската църква** и свещеник тук, но това никак не е лесно - номерът, които имам на свещеника, вече не съществува, а и параклиса е преместен - и никакви нови координати. Днес сутринта като се събудих - това ми беше първата цел, но неуспешно осъществена - стигнах до адреса на параклиса - надписът си стоеше, но вътре имаше само разхвърлени, отдавна забравени неща.

Следващата ми цел - беше ми и на път **Centre George Pompidou** - символ на модерното изкуство - тази стъклена постройка затвърди вчерашните ми мисли за студенината на модернизма и то студенина от самите материали - като форми и идейни архитектурни решения - интересно - е, не сравнявам с Gaudí - не мога и не искам - той за мен е несравним по размах на въображението.

Единственото нещо, което ми хрумна като гледах тази огромна сграда - беше - безмислено творение на грандоманщината. Моля да бъде извинена, от привържениците ѝ, но за мен е това. На тази сграда и трябва повече простор отколкото са ѝ отделили - вярно в предната част има площад, но не е достатъчен - големината ѝ изисква това, за да може да бъде обхваната самостоятелно, не с околните сгради - както е Голямата Арка, която посетих вчера - на плато с други подобни и сгради. Не съм привърженик на такова съчетаване на стиловете (макар че при Gaudí е изключителна смесица от стилове - обожавам сградите му - мисля си, че следващата ми визита трябва да е Барселона), надявам се да е скоро.

Продължавам да пиша 50 минути по-късно. Като за почнах първия път главата ме болеше и ми беше студено - явно някаква реакция на организма от наложения му режим - трябваше да подемна малко и сега всичко е ок. Само че нещата, които искам да споделя са толкова много, че не ми е ясно как ще ги поднеса на хартия - 4 часа и половина сама с красотите световни - не е никак малко. Не знам откъде да започна - естествено ще се движа по хронология на видяното (водех си записки - нужно ми е беше - информацията за тези часове е прекалено много, за да се запомни емоцията за всеки миг), но се раздвоявам какво и как да опиша - експозицията или самата сграда.

Мислите се подрежда - ще започна със самата града. Още първия път като минах през Париж - 01 август 1993 ме подразниха стъклените пирамиди в двора на Louvre - както и вчера писах, а и днес малко по-горе - съчетанието натруфен бароков стил и модерен стъклено-метален с изчистени форми е убийствен за мен. Миналата събота като минавах през Louvre друго ми направи впечатление - не се загледах толкова на смесицата, може би защото беше мрачно и слънцето не си играеше със стъклата на пирамидата. Днес отново беше слънчево време и лъчите прозираха през пирамидите. Гледайки отвън нещата усещането за изкуственост на този ансамбъл пирамиди - фонтани в двора на Louvre не ме напуска - не се писва в тази пищност на двореца, но пък именно това може би са искали да подчертаят. Спомням си по телевизията като съобщавах, че са направили тези пирамиди - много ги хвалиха. Вярно е, много са функционални като единствен вход към музея - направили са го хората - много добре уредено - не мога да отрека. Новата мода е влязла и в самия дворец. Някои от залите са със съвсем изчистени линии и с платна по стените - нищо не се вижда от великолепието на

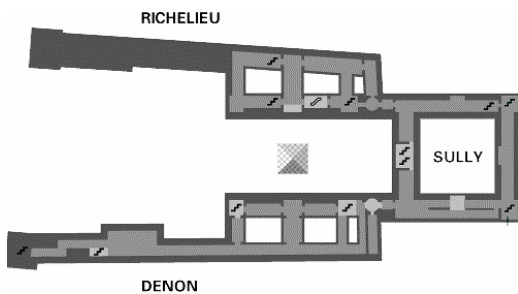
двореца, но други зали са направо прелестни - човек може с часове да се захласне по таваните - без да загледа подредената с залата колекция. Правих много снимки - не знам какво ще излезе, но интересно звучи - глава от сфинкс в барокова зала. И двете много стойностни и двете дават нов поглед на човек, а са толкова различни.

Тук в този музей са събрани паметници на историята и изкуството от толкова много места на света - първата мисъл, която ми мина през главата - беше - грабили са - така е - каквото са могли са заграбили и то колкото могат повече. Мислех си и над този проблем за плюсовете и минусите на отнемането на ценностите от родните им места - какво дава в повече - единствено и което не е малко - човек разхождайки се през този огромен музей минава през различни култури, може да сравни различни векове, влияния, величия - всичко е на едно място. Но все пак там откъдето са взети тези предмети - тези места са ограбени. Естествено може да се възрази срещу това с идеята, че те тук се съхраняват много по-добре - може и така да е, но именно откъсването им от оригиналната им обстановка ги прави да изглеждат по-различни - атмосферата е различна.

Вярно е всички тези ценности са от световната съкровищница на човешкото познание, но ... пак за мен има едно "но" представено в различна атмосфера.

Преди 2 години като разглеждаш художествената галерия в Washington - много набързо минахме през европейската живопис - тя ни е до болка позната, а и съм я гледала където трябва - в подходящата атмосфера на фламандските градове - усещането е различно. Когато гледаш из Белгия или Холандия майсторите от фламандската школа си потопен първо в атмосферата на самия град и народ и в музея влизаш, за да видиш отминала епоха, а в Washington - дишаш съвсем друг въздух - различен. Вярно е, че тогава стоях пред тайната вечеря на Дали половин час без да ми пречи това - гледах детайлите, които убягват на човек когато са снимки в албум - докосваш се до истинския шедьовър - това е важното в един момент.

Тогава във Вашингтон разглеждането на американското и модерното звучи съвсем естествено.

Връщам се към Лувъра - когато излизях погледнах отдолу нагоре през стъклените стени на пирамидата (тази час е под земята) към огряните от слънцето стените на двореца - възприех го ☺.

Вземайки плана на Лувера си направих тутакси сметка какво ми се гледа най-много и разбира се него първо да посетя и ако имам сили и за другото.

Залите на Лувера са 3 - както и са павилионите на самия дворец - **Denon, Sully и Richelieu**. Установих, че нещата, които най-много ми се гледат са в първите 2.

Павилиона Richelieu е изцяло с френско и фламандско изкуство - ще го посетя някой понеделник или сряда, когато музеят е отворен до 9:45 - имам какво да се види и там, но част от нещата ги познавам.

- 1 етаж - френски скулптори; изкуство на Исляма - то беше затворено за съжаление.
- 0 етаж - френски скулптори; Месопотамия - затворен;
- 1 етаж - апартамент на Наполеон III; Ренесанс; Средни векове; XVII век
- на втория етаж - Фламандска, Холандска, Немска и Френска живопис.

Павилиона Denon е:

- 1 етаж - италиански и испански скулптори; гръцка предкласика
- 0 етаж - италиански скулптори; гръцки и римски скулптори
- 1 етаж - италиански, испански, френски и английски художници

Павилион Sully:

- 1 етаж - развитието на Лувер-а
- 0 етаж - антична Гърция; Египет на Фараоните - тематично; Ориента
- 1 етаж - гръцка керамика; Египет на Фараоните - хронологично; XVII - XVIII век

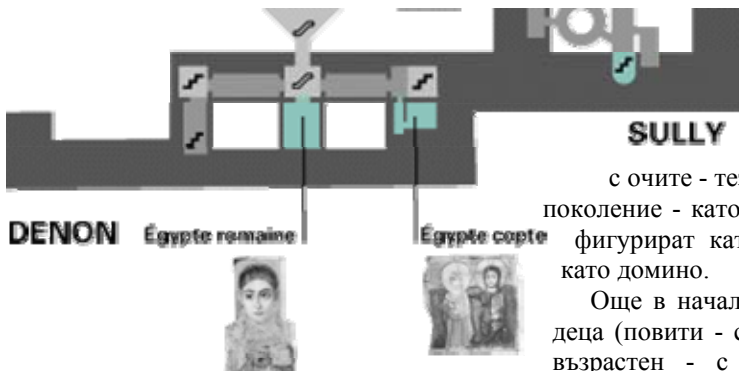
Темите по етажите преминават от един павилион в друг. Схемата ми е под всякаква критика, но ще приложа и оригиналния план, ако се наложи.

Изгарях от нетърпение да разгледам Египет при фараоните, Джокондата. По-късно реших да разгледам Изкуството на ориента и историята на Лувъра.

Нещо не ме привличаше древна Гърция и Рим - може би прекалено съм пристрастена към митологията им и съм възприела стила им, но до утре беше временната експозиция с Венера Миловска - оригинал + още 2 статуи - реконструирана и началото - не можех да я подмина както и някои от любимите си статуи например на музата на трагедията Мелпомена.

Предстояха ми да мина 2та цели павилиона Denon и Sully и част от Richelieu.

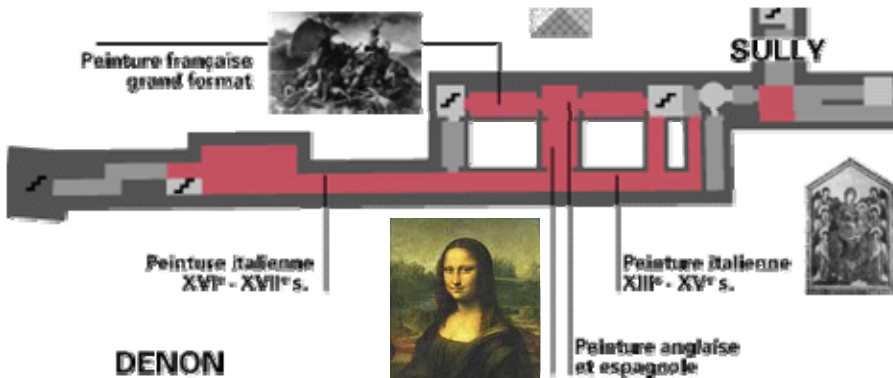
Сега погледнах изписаното за последните 2 дена - това са 4 страници, 1/3 от досегашните ми пътеписи, а едвам сега започвам да разказвам за видяното - това беше само увертюра ☺

Започнах от Данон

В преддверието имаше изложени някои *египетски и гръцки експоната*. Египетските както в началото, така и по-късно ме грабнаха с очите - тези очи, които и сега се предават от поколение на поколение - като риби - изписани много добре с тъмна линия - фигурират като орнаменти на много места, съществуват и като домино.

Още в началото бяха изложени няколко мумии - на малки деца (повити - с много надписи на самите обвивки) и една на възрастен - с развити превръзки - останала само черна съсухрена кожа, мъртво от хиляди години тяло. Гледах го и си мислех - защо трябва да се излага под стъкло - от научен и човешки интерес - да видим какво са правели предците ни да им се възхищаваме или ... просто да знаем историята на света, в който живеем, но това ли е началото или преди това има още много и много забулено в тайни, които надали ще разберем. Винаги в такива случаи, мислейки си кое е истина и кое не си казвам мита за Икар - опитал се да стигне до Слънцето и загинал - т.е. към съкровената истина - дава се на малцина, но не трябва да се разпространява на всички, защото не е ясно какво ще направят зловните човешки ръце, способни първо да унищожат, а след това да съградят.

намира *Джокондата* - тази събрало се множество - за гледам е спокойствие. За съжаление няма място, където можеш спокойно да поседиш и да ѝ се любоваш множеството около нея не ти позволява, но все пак се докоснах до това човешко творение, 5 века неостаряващо.

Загледах се в самите платна - абстрахирайки се от нарисуваната на тях картина - леко като че ли напукани от времето (или по-точно изглеждаха ми като на шупли), но с ярки цветовете.

Възхищавах се на детайлите, които на снимките не се виждат - например на миглите на дечицата - изписани до най-малки подробности (Raffaello Santi)

Магията цветовете на небето, предадени на платно (Domenico Zampieri - *Le Domenique*) или други негови пейзажи - много истински - все едно си там реално или пък Амурчета му.

Тук са и натюрмортите - цветята на Belvedere.

Сравнявах *италианската, испанската, френската и английска живопис*. Италианската е най-жива е има и по-мрачни елементи като Сагаси и Вогоше, които се приближават до мрачната испанска живопис. Френската е определено натруфена, а английската - студена. Характери.

Може би едно от предимствата да са така накуп картините от различни художници, епохи и националности е да може да се прави бързо сравнение - да се усетят характерните особености на всяко едно време и място.

И така на първия етаж в невероятната галерия - по цялата дължина на павилиона Данон са разположени платната художниците от *италианската школа*. Веднага се откроява стила на Leonardo de Vinci (1483-1520), предал го и на учениците си. Разбира се сред множеството платна исках да видя определено *Мона Лиза* - тя е в зала - към дългия коридор на павилиона. Човек не може да събрка къде се

картина е под стъкло, пазена по-специално и пред нея има щастие по-малко, в сравнение с летните дни. Усецането като я

Много силно ме впечатли Paolo Panini с картината му Галерия в Рим, която представлява множество картини в една - има пренасищане на елементите. По аналогичен начин е нарисувал и театрално представление и галерия - желание да повтаря сходни мотиви много пъти. Очарова ме и с металния блясък на доспехите на един рицар.

Тук са платната на *французите* Delacroix, Delaroché, Cros, Davyd, Pierre Narcisse Guérin - ме грабна със светлината, струяща от картините му - воал, през който минава слънчева светлина (детайл) и портрет.

Обикаляйки тези огромни зали, разбрах как една картина може да се "загуби" из тях и да не се създава впечатление за запълнено пространство като има няколко платна с размери около 3x4 метра - нищо работа. На 4-те ъгли по тавана са изписани N, SL, F(обърнато) F, □ □

Пътят продължава към Египет, но първо се отбих да видя *Венера Моловска* Venus de Milo сега градът е Melos. Експозицията се води D'Apres l'Antique - La rencontre exceptionnelle de 3 Venus - направили са копие на оригинала, но с ръце - това е втората Венера, а третата е само каменен блок с наченки на формата - на извивката на тялото.

Дали нарочно или без да искат копието има по недоделани форми от оригинала - от оригиналът си лъха мекота и плавност - макар и с пораженията от времето.

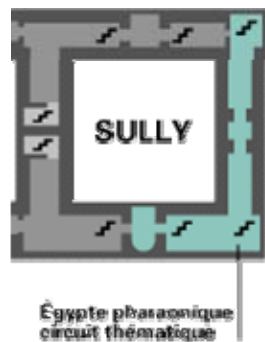
И други древногръцки скулптори бяха показани в тази зала най-важната за мен бе на Мелпомена - музата на трагедията - с маска в ръка - за съжаление само една муза от деветте.

Вече съм пред *Голям сфинкс*, намерен в Tanis - от гранит е. Излегнатото тяло на лъв и глава на Фараон - мощ - сила - власт - магия в едно. От двете страни на сфинкса имаше рисунки, издълбани върху камък на Рамзес II, почитащ Сфинкса в Гиза - побиха ме тръпки от това изображение.

Днес проявих странен стремеж да видя египетското изкуство - не гръцкото или римското - досега това не ми се е случвало. Гръцката митология ми е беше дълго време настолната книга (може би именно заради това сега искам да опозная и тази на древен Египет - има много мъдрост в нея и тя дава основа за мисленето на другите цивилизации - Гръцката е много млада в сравнение с Египет). Вярно е, че винаги с интерес съм чела книгите за Египет - за древен Египет. Преди година ми изпратиха снимки от стария и новия свят там - останах очарована. Искала съм да се докосна до тази древна цивилизация, а сега, когато виждах частица от творенията им ме обхвана страх, но твърдо реших, че искам да отида там - ще го направя.

Галериите за Египет при Фараоните са подредени в 2 цикъла - тематичен и хронологичен - първо минах тематичния, в различните зали са представени намерените при разкопки фигури, съдове и Една от залите е запълнена с много красиви фигурки на различни животни, които са се срещали по онова време из онези земи (звучи като имало едно време ☺) риби, патки, жаби, крокодили, хипопотами, нещо от рода на бобър и естествено много котки - свещено животно - все пак

Показани са последните открития в Saggara, където Лувърът има участие при разкопките.

В една от залите е показан *вход на гробница* - като преди това е описано къде какво има по стените - помещението е метър на 2. Мислех си отново за безобразието да се пренасят тези съкровища от Египет тук в Европа - толкова много материали са изнесени оттам - и като си помисли човек - пак има за какво да се отиде до там - вярно е вътрешностите на гробниците са изнесени - но пирамидите и големия сфинкс - никой не може да ги помръдне - за щастие - в противен случай може би и тях щяха да пренесат ☺, а не бива според мен.

Няма да продължавам по тази тема - сигурна съм, че много "за" и "против" могат да се изкажат и напишат - но факта си е факт - продължавам да разказвам.

В поредни зали са обяснени битовите навици на египтяните - целият им поминък, предположеният кое как се е извършвало е на основата на множеството рисунки - ще цитирам както е разделен по зали:

6-та - обработването на земята - в частност и семена, житен клас - какви са тези гробници - толкова добре да съхраняват материалите - да не гният - измислено е всичко - като чете човек за тях - не е за вярване - за изчисленията и да преценят всичко - кое как да е, за да се съхрани за вековете.

7-ма - лова и риболова - плели са мрежи, правели са си стрели

8 - мебелировка - плетени столове; плетени, керамични, каменни съдове, текстил - надиплени дрехи и множество папируси.

9-та - накити, огледала, прибори за хранене, украшения - - красиви и странни бижута - гривните бяха много широки поне по 5 см - и плътни, а само орнаменти, огледалата от мед и сребро - излъскани, от приборите - повечето като лъжици - по странен начин с включени човешки фигури в тях.

10. музикални инструменти и игри - струнни инструменти - не мога да ги опиша, от игрите ми направи впечатление фигурка на жаба и на гърба и много дупки, в които се слагат клечки с

глава на птица

11 Отново сфинкс - на друг Фараон - дадени са и 6 малки сфинкса, пазещи входа към една пирамида.

12 Времена - развитие - черната седяща статуя на Рамзес II - и други части от статуи, колони, ...

13 Крипта на Озирис - намира се в подземието - за по-голямо внушение - разположени са 2 огромни саркофага - на Дждхор и Рамзас III (Sarcophage du pretre Djdhor, Sarcophage de Ramses III) черен и бял камък. - мрачничко звучаха - много високи са - към 1.70м.

14. Саркофази - направих си една малка почивка, гледайки множеството саркофази - и както пише по книгите - няколко саркофага един в друг - и така бяха наредени тук - влагащи се, за по-добро съхранение на тялото - и всеки от влаганите саркофази с едни и същи рисунки - на предната част на саркофага и от вътрешната страна - няколко дървени - вътрешни и каменен - външен- огромни - отново въпроса - защо са тук - защо да не си почиват мъртвите?

15 -Мумия - с навивките - с развита част - махната е маската от главата -жестоко! но навивките като, че ли сега са правени - нищо не е мръдало

16. Гробници - показани са части от гробници и всички материали, които са се оставяли в тях - очите - египетските очи-риби са навсякъде - гледат от всяко място - какво е това хипнотично вличние върху мен - невероятно е - като че при всяка стъпка искат да ми кажат нещо - какво?

18 Богове и магия - искам и аз такъв наричник за египетските богове - всеки бог със статуйка към името и кратко обяснение на какво е бог и легендата. Магиите - множество амулети и други "магически" снаряжения.

19 Свещенните животни - освен скулптури са представени и техни мумии- котки (някои от мумиите са без крака), кобра, куче, риби, теле

Следващите 11 зали показват хронологичното развитие на Египет от 3800 до 30 г.пр.Хр. - в залите са разположени различни съдове и скулптури от тези етапи - фаянсови плочи, украсяващи дворец, миниатюри Изида кърми сина - бронз си

Хор, Озирис - злато,...

4000 -3100 Nagada

3100-2700 Thinite

2700-2200 Ancien Empire - Scribe "accroupi"

2033-1710 Le Moyen

1550-1350 Le Nouvel Empire - Thoutmosis IV

1353-1337 - Amenophis IV - Aknenaton - много добре контрастираше неговата глава на фона на самата зала от 1559г - главата - бяла каменна с изчистени форми - залата - с бароков таван - с позлатени части

1337-1295

1295-1069 Les Temps des Ramses / в съседна зала имаше фигури на принцеси и куртизанки

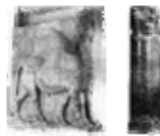
1069-404 De l'an mille a la premier domination perse

404- 30 Des derniers pharaos egyptienes a Cleopatre ptolemaïque.

Сменяме мястото и сме в *Ориента* - съвсем друг тип, макар че се чувства влиянието на Египет - рибешките очите се срещат и тук наравно с другите - появяват се по-закръглени фигури - само глави на саркофазите или миниатюри на танцьорки. Множество каменни саркофази, но тук на

RICHELIEU

Mésopotamie

Iran antique

Levant

МОДА

e

Грифона - летащия лъв силата. и множество мозайки с грифони, лъвове, хора.

За съжаление малка част от залите бяха отворени.

Arts d'Islam

И последното, отново не цялостно разгледано - затворено беше - е **развитието на Лувъра** - през средните векове - това е разположено в подземията му - истинската крепостна стена и макет на музея 15век.

Повече не можах - едвам ходех и се прибрах по най-бързия начин.

Сега часът е 1 - писах с разни прекъсвания, но почти колкото съм ходила из Лувъра толкова го описвах - не можех да не си изкажа впечатленията, но съм сигурна, че не всичко записах.

Утре ме чака поредния работен ден.

<http://www.louvre.fr>

Paris - Cathedrale Notre-Dame de Paris

четвъртък 18.01.2001. 20:30h

Musique Sacree A Notre-Dame de Paris - **Recital d'orgue** - Bach, Franck, Schumann, Mendelssohn ...

Andre Isoir - Organiste emerite de Saint-Germain-des-Pre, Paris

Записвах докато слушам - много картини и мисли ми минаха през главата, не можех да оставя да отлетят. Добре, че на програмите има достатъчно място за писан - не съм подготвена за ръчни записки. Лаптоп-ът е в мен, но някак няма как да го захраня - не съм с батерия.

Концертът беше разделен в 4 части по епохи с 2-ма представителя на епоха. Първо беше представен изпълнителя и след това преди всяка част имаше малки пояснения за авторите и творбите.

Бароковият стил в музиката винаги съм го асоциирала от една страна с мрака и властта на църквата и от друга с балове

Carl-Philippe-Emmanuel BACH (1714-1788) Fantaisie et fugue en *ut* mineur

Johann SCHNEIDER (1702-1788) Theme et 7 variations sur un lied d'Allemagne su Sud: "Rechte Lebensart"

Нося се с музиката и си представям:

- Първото, което слушам Bach ме подтиска мрак - власт на църквата - сила.
- Второто започва като светъл лъч в мрака (настлан от първото) - Жизнерадостен бал - огряна от светлина бална зала и дамите с огромни рокли се кланят на своите кавалери. Някъде от горните балкони наднича дете закачливо и с любопитство наблюдава танца. Минава шут със звънчета, но зад него е палачът - много мрак, но за щастие това е само маска. Ето го и Кралят.

Защо досега не съм си водила така записки на нещата около мен?

Началото на 19-ти век е

Felix MENDELSSOHN- BARTHOLDY (1809-1847) 6eme Sonate "Vater unser" op.65 n°6

Robert SCHUMANN (1810-1856) Etude en forme de canon en *ut* majeur op 56.n°1, Esquisse en *ut* mineur op.58 n°1, Esquisse en *re* bemolop.58 n°4, Etude en forme de canon en *si* mineur op 56.n°5

- Началото е мрак - просветва (пробълбуква) - светло е. Листенцата се разлистват - нежност, много нежност. Пада едно листенце в ромолящия бързей и побягва с устрема му - реката е близо - Усещат се мощните и води, но... Вир поглъща в бездната си листенцето. То се върти ту нагоре, ту надолу. Изплува и се отнася надалеч.
- Роговете за лов зовът. Гората е все още тиха;

(В София шайбата така ме е върти, че не ми остава миг да направя като тук - да се отдам и на нещата, които обичам за развлечение - музеи, концерти, а трябва.

Сега е моментът да съм тук - най-подходящият - всичко се изясни в България. Нямам неясноти в отношенията - само напред
Тук - Paris - на 31 откривам самата себе си)

- Нежни стъклени камбанки над притихналото пол - широта, простор - темата се носи и като фанфар

Втората половина на 19 век.

Johann-Peder-Emilius HARTMANN (1805-1900) Allegro marcato en *sol* mineur (extrait de la Sonate op.58) (Allemand)

Cesar FRANK (1822-1890) Premier Choral en *mi* majeur (Paris)

- Борба за власт - но много шум за нищо?
- Мощ от векове - стил (басът има странна хармония, а високите честоти наподобяват джаз) - възход - светлина - на покрива на Света сме.

(В Orsay така се отплеснах къде съм, че се изненадах като видях светещата Айфелова кула)

Началото на 20-ти век**Adrien ROUGIER** (1892-1984) Arabesque (Lion)**Leos JANACECK** (1854-1928) Postudium (extrait de la messe glagolitique - славянска)

- Отнасям се на изток

Оглеждам църквата - високите каменни стени - готическите арки с остри върхове, и цветето с остри ръбчета под куполите, капителите - Как е изработвано? Колко труд е коствало, колко хора са го правили и загинали дори за сътворяването на тази катедрала, за да може да бъдат държани в подчинение същите тези хора.

Не съм срещу вярата - напротив, но гледайки всичко това си мисля, че човек е най-лошото животно на планетата - желае да държи в подчинение себеподобните си - да властва над тях. Стадният принцип, който съществува при животните - при нас е изострен в друга област - власт на всяка цена и то с много облаги - животните имат - стремеж към първенство - естествен признак за отбор - за оцеляване на вида и за продължаване на рода. Затова господства най-силния, а при нас - какво - подхранване на егото? - разликата е голяма!!!

Гледайки нагоре по етажите на Notre Dame, си представях как Квазимодо обикаля тези места и наблюдава събралите се долу хора - тъпла, до която той няма достъп - няма право и място - именно отново се връщам на предишната тема - власт имащите са се постарали и законите да са подходящи.

От Квазимодо се прехвърлих към лабораторията, където съм сега (Във вторник споменах, че бях на защита на дисертация). Колегата, който защити има някакъв недъг - трудно говори, а и ръцете му са някак сковани - не знае как се нарича това, но човекът защити - изслушаха го внимателно - без каквото и да е знак на отегчение - и той има право да живее, има мозък, но физиката не му е силната страна. Когато се притесни запъва и потропва с крак - като, че ли ,за да си помогна.

Когато ходим на обяд си е с всички - е може да не бъде изчакан - много бавно яде, но пък и много бърби - дава непрекъснато съвети за храненето, например - интересен е - трудно му разбирам понякога.

Малко писах на темата кучета водачи - много често срещано явление тук - да помагат на слепците - дресировката е невероятна - кучето е с по-твърд нашийник, така че стопанинът му да може да се хване за него като шейна и да усеща всяко движение на животното. Дресировката е невероятна - как животното маневрира между хората - как бавно и сигурно се насочва към едно или друго място. Един ден в стола ми направи впечатление как един от готвачите носеше таблата на един слепец, беше го хванал и него и го насочваше, а кучето си вървеше сигурно до стопанина - беше оставило ролята на виждащия. Преди и да съм виждала слепци с кучета водачи не ми е направило впечатление, защото си няхах такова домашно животно, а сега си имам, мъчно ми е за него и тук се заглеждам първо по животното и ако го водят на повод мога да погледна и стопанина, но рядко.

В Белгия за първи път мина направи впечатление колко много инвалиди има (и затова сега ми се струва естествено), но то е защото не че нямаме и при нас, а защото не им се предоставят възможности да са пълноценни хора. Инвалидните колички тук са нормално явление, но и удобствата за тях си ги бива.

Paris - Café Panis**четвъртък 18.01.2001. 22:00h**

Продължавам със записките за тази вечер - седнала съм в кафето на ъгъла до Notre Dame - отново на чаша топло вино. Смятам да си ходя пеш (на 10-15 минути от нас съм) и затова нямам проблеми да мисля кога и как затваря метрото (по принцип е до полунощ).

Виното ми е донесено - обожавам го в тези прохладни-студени нощи. Чудя се защо не е в асортимента и при нас.

Избрах си да седна на единствената свободна маса до прозореца - за щастие е на точно на ъгъла и виждам цялото пространство от Quai Motebello - от Notre Dame надолу по течението на реката.

Свещичката в чашата на масата гори. Пламъчето ѝ играе закачливо. Излиза пара от чашата ми с вино. Обичам го с много захар. Оказва се, че и с канела (макар че по принцип я мразя) не е лошо, но го предпочитам с карамфил.

Огледах се за контакт - директно да пиша в дневника си, но няма близо до мен. Ако питам, сигурно ще се намери, но след малко ще спра с писането и ще се отдам на мига.

Днес спокойно мога да отбележа кацането тук си преди 2 седмици - има защо. (Уханието на виното се носи към носа ми и гъделичка обонянието ми):

1. Сутринта среща по проекта - 2 часа продължи

2. Добро начало със синтаксиса, морфологията
3. Musee d'Orsay - нямам думи - обиколих го с желанието да усетя епохата, без да влизам в детайлите
4. Органов концерт - разкошен - отнесе ме
5. И сега с чаша ухайно топло и сладко вино в ръка

Знам, че не е хубаво да си сам, но в момента осъзнавам, че намирам себе си, преоткривам се. На 31 сама в Париж, усещам, че сега е моментът за мен - за много неща - проявявам се нова светлина - развивам се - по пътя съм отново.

Като че ли тази вечер се усещам по нов начин тук - жива съм. Може би тягостното настроение от предишните дни е история.

През прозореца виждам едно момиче с ролери - често срещано явление тук. Много емоционално е пързаянето му с тях - лицето му искри - живо е. По улиците се виждат майки с ролери, бутат бебешки колички и бебето или спи или гледа света. Другият често срещан начин за придвижване - независимо от възраст и пол е мотопеда - буташ си с крак и си се движиш с кеф.

Прави ми впечатление - по улиците има много слепи хора с кучета водачи. Тренировката им е невероятна.

Не ме интересува колко е часът. Времето лети - емоциите отлитат с него, но оставят диря в нас.

Ние частиците в този свят се мислим за велики, но какво остава от нас - от физическата ни същност нищо, ние изчезваме - остава сътвореното от духа ни.

Един от примерите е пред мен в момента Notre Dame. Стои тук от векове - всявала е страх и възхита - отъждествявано с величието на Бог (нещо, с което много са злоупотребявали властимащите навремето - Бог е навсякъде, силата е една, но хората от различните краища на света я наричат по различен начин). Сега - възхитата остава. При звученето на музиката вътре, тръпки те побиват (това е органът - инструментът на инструментите - за мен), а в онези "мрачни" времена - Църквата е била всичко. Разбираемо е как е държала под контрол.

Слушах тази вечер концерта, гледах висоо-оките каменни стени - шедеври и се отнасях в различни места.

Всичко това е останало от духовното творение на хората преди нас.

Зад всеки един от създателите се е криела някаква лична драма - за някои части от нея са известни, други останали скрити от историята, но това си е човекът - низ от събития, изграждащи животът му. Е в древногръцката митология има легенда, че събитията съпътстващи човек са известни от рождението му, благодарение на 3-те Мойри - орисници. Когато човек се роди едната тегли нишката му на живота, втората изважда от кош със събития различни случки, които ще му се лучат през дните му и третата записва всичко, за да не бъде забравено.

Плащам и потеглям към следващото записано за мен.

Paris -Rollin

петък 19.01.2001. 00:59h

Искаше ми се по-рано да започна да пиша, но не успях - за мен още не е свършил този ден, изпълнен с положителни емоции.

На първо място мога да отбележа, че преди 2 седмица кацнах тук и се чувствах като куфар - сега ми се струва толкова отдавна ☺ (за пореден път си казвам - времето на човек не се измерва с отминалите часове, а с преживените часове - всички емоции представят времето) Миналата емоция, че ме преместват от едно място на друго отмина - движението се е нормално - със стремеж да се види и разбере повече - нормално. Тази вечер няколко пъти се замислих защо не съм такава и в София - там ежедневната шайба така ме завърта, че забравям за музеите и концертите.

Следващото важно нещо от хронологията на деня е, че най-накрая имахме среща по проекта - 5-мата - със шефа - досега 4-та често сме били заедно, но днес говорихме обстойно. Отбелязаха "за"-та и "против" извършените досега работи.

От вчера ходя и на училище - на лекциите на Descles - казах му, че имам въпроси - трябва да ги подготвя, може би с него ще се видя другата седмица по този въпрос - необходимо ми е, защото тук се занимават с езика - тема, с която съм на "ВИЕ", е може би знам някои думички, с които съм закърмена, но друго си е да се образоваш повече в дадена област - това и правя - "нова тема!" ☺ - т.е. ученичка със ставне рано ☹ 9 часа започват лекциите. Тук последните седмици се успивах - не мога да стана преди 9, но разбрах - трбва да спя на отворен прозорец, както си правя в къщи - иначе няма ставане - и в сряда и днес така се събудих. Като свърша да пиша ще отворя.

Дотук с работните теми - колкото и положителни да са тези емоции - свързани са с работа.

Културният ми живот днес беше много засилен - за разлика на дните от понеделник до сряда, където нищо не се случваше.

Извънпланово посети музе d'Orsay- беше планиран за неделя, но тогава тук пристигат колеги по друг проект и ще трябва да се видя с тях, а днес музееят работи по-до късно - до 21:15, вместо до 17.

След работа се запътих към музея - близо е до университета - старата гара, в която е разположен музея е огромна сграда - от страната, откъдето стигнах до нея - по една от страничните улички - не създава впечатление за простора - вътре осъзнах колко е голямо. Експозициите са разположени на 3 етажа, като има постоянни и временни изложби - попаднах на 2 временни.

2-та часа, които си бях отделила за този музей не мога да кажа, че ми стигнаха, но все пак тази вечер я бях отбелязала с червено - отдавна - органов концерт в катедралата Notre Dame.

<http://www.musee-orsay.fr>

В момента усещам, че не мога да пиша - много ми се спи.

Една част от емоциите са записани на ръка, така че ще ги препиша по-късно. След концерта в 22 часа седнах в едно кафе на ъгъла точно срещу катедралата на чаша топло вино - и там понаписах разни неща - водех си записки и в музея и по време на концерта. Пишейки по всички тези места си питах, защо не го практикувам това и като се прибера - по-точно си мисля, че това ще си го възприема като стил и винаги ще имам на какво и с какво да пиша - важно е.

До скоро писане - след това ще отбелязвам кое кога е писано и къде.

Paris - Rollin

събота 20.01.2001 0:59

24 часа по-късно

Работната седмица свърши - днес само четох - трябва да задавам въпроси на следващата среща с Descles. Тази вечер се поотплеснах малко повече с други дейности и затова чак сега сядам да преписвам.

Но може и тази вечер да не нанесе нищо тук.

Като гледам как бавно върви пренаписването на вчерашната вълшебна вечер.

Музеят Orsay - стара гара, сега галерия на импресионист и различни временни изложби, декоративно изкуство. Вчера разглеждайки картините, преминавайки от зала в зала си мислех какво точно ще запиша - някои неща и сега се сещам, но не смятам да ги пиша - това е проблемът на по-късно емоцията я няма, виждането е друго - "отлежало".

Вярно е, че Париж вдъхновява - това е изобразено и върху платната на много художници и в творбите на много поети и писатели. Тук например Moulin Rouge - фигурира в платната на Toulouse-Lautrec със своите танцьорки - не е само той разбира се - тези улици са рисувани хиляди пъти.

Снощи седейки в Panis си мислех защо именно тук идва толкова вдъхновение - може би смесицата - пъстра тълпа, палати и тихи загадъчни улички с дух - преминавайки едно в друго дават този тласък на твореца - да му "дойде" Музата.

Винаги когато съм гледала репродукции на импресионистите съм се чудела какво търпение са имали да нанесат хиляди "точички" от в различни цветове и как от тази пъстрота "изниква" образ, предмет - техника - усещане - изказ. Този път разглеждах нещата без да се вирам във всеки детайл поотделно, а заставах в средата на всяка зала и попивах атмосферата на картините - колкото различни творци да имаше в една зала - усещаше се единството им, но ... си изпъкваше индивидуалността. И балерините на мрачния за мен Degas, така и синьо-зелената свежест на Van Gogh, представена тук, защото и той си има своите мрачни настроения (в Rijksmuseum-Amsterdam има отделена цяла негова зала), светлината, струяща от Monet и малко призрачната Cathedral de Rouen в хилядите й превъплъщения.

Във Вашингтон имаше временна изложба на Monet, ако не се лъжа - там го видях в друга светлина - по-мрачна (по принцип той за мен е с по-ведрото настроение), но платната с La Gare Sain-Lazare не могат да просветляват сред пушеците на локомотивите, а тя се е виждала от прозореца на ателието му.

(За съжаление не съм от хората, които запомнят точно заглавия на нещата и датите на събития - това е лошо качество на паметта, мъча се да го преодоля, но не бих казала, че ми се отдава особено много - запомням обаче силата и внушението, което съм получила.)

Не мога да опиша всяко едно усещане - преминавайки през залите с платна и скулптори, променяйки стила - импресионисти, символисти, натуралисти, декоративните предмети, които освен мебели и други декоративни предмети за дома, включваха макети на сцени от Травията и макет на Операта.

Временните изложби бяха на:

- Mikolojus Konstantinas Ciurlionis (1875-1911) - представител на модерното изкуство - със стремеж да придвижва като с далекогоглед картините си - и по този начин създаващ триптихи. В картините си той впитва плавните природни форми със строго геометрични, понякога повтарящи се форми - нещо много ценно, разкриващо същността му.
- Nijinski (1889-1950) - странна хармонираща си смесица от балет и рисунки на предстваления и костюми + геометрична симфония, изпълнена с цвят. На 26, 27 и 29 има балетни вечери, в негова чест - смятам да отида.

Всичко от четвъртък вечерта е преписано. Струва ми се, че с допълнителните разяснения по-късно обясненията ми станаха малко накъсани и неясни. Едно е да се пише в момента, а друго след това. А още по-различно е когато хем е писано в момента, хем и след това се връщаш на същата тема, защото насочвайки се към "оня" момент отново мислите те водят към допълнителни връзки и става едно преплитане на всичко + повторение, което не е най-добре за четящия. Надявам се да бъде извинена сега, а ако се наложи, както ми се иска, да издам тези редове, ще има сериозна редакция.

Мисля, че съм споменала досега, но ако не съм - резервирала съм си фойето на Ректората за изложба под надслов - от 2те страни на Океана - за **края на март**.

И така нещата, които ми предстоят в България се увеличават - освен студентите, което си е ежедневие, курс към Microsoft - по-точно самообучение и до юли да взема 4 изпита за Microsoft Certified Trainer в областта The Microsoft Certified Solution Developer.

А имам и няколко site-а (около 6) да подготвя - 3-та са почти готови, само поправки. Ще се справя!!!

Paris - Café le Mistral

събота 20.01.2001. 11:10h

Отново съм до Сена - миналата неделя минах отгук на път за Louvre, но не влязох - защо? - не знам - може би крайната ми цел тогава ме привличаше със страшна сила.

Тръгнала съм за Versailles, но гледайки колко е мрачно, ще го отложам май за последните почивни дни. Като си изпия кафето, ще реша.

Усещам се малко изморена да разглеждам и ми се поспира - както сега - да задържа мига и атмосферата. В момента пиша, но спирам много често, за да гледам наоколо. От дясната ми страна и зад гърба ми са Teatre de Ville и Teatre du Chatele - по отсреща е помпозната сграда на Palais de Justice, а по диагонал са мрачните кули и крепостни стени на...

В далечината през мъглата прозира силуета на Tour d'Eiffel.

Имам и да чета - можа би сега ще отида да си взема билет за 26.01 - петък за Nocturnede Nijinski- балет, след това ще се кача на виенското колело на Place de la Concorde и ще мина през музея на Френските монументи на Trocadero и ще се прибера.

Айфеловата кула се "избистря" т.е. мъглата се вдига и ... ще видя, но първо към Musee d'Orsay за билет и след това ще видя накъде ☺

Оставям се на "случайността" или по-точно на написаното за мен от Мойрите или ... както и да се казва. Оставям малката масичка и плетения - дървено-пластмасов стол и потеглям.

Мигът тук беше много кратък, а са минали 40 минути - не можех да повярвам като си видях часовника. Спокойствие, застинало време - миг? - Характеристики на този свят и град.

Paris - Rollin

събота 20.01.2001. 19:56h

Днес беше по-спокоен ден. Много студено и мрачно е тук. Мисля да почета, но кога - не знам. Прибрах се към 16, но докато се оправя тук - поразмръзих се - студът си каза думата и легнах за час.

Сега наслушам Enio Morricone - Chi Mai за не знам кой път - невероятна музика - още на времето ме разтнесе, но сега като че ли е повече. Отнасяме, но помня кога звучеше - не се сещам как се казваше филма, но картината беше - зелена поляна пред един замък - хеликоптер чака в средата на поляната и един мъж се движи по тази поляна - застрелват го - не се чуваха изстрелите, а само тази музика и картината как той върви по тялото му се появяват следи от куршуми и той пада преди да достигне хеликоптера.

Новосъставеният план в Le Mistral се осъществи.

Виенското колело е 60м високо, 300тона, с 42 кабинки и с 50000 лампички го украсяват и привличат хората. Детската градина ще каже някой - кой както иска да мисли - на мен ми допадна много - 2 пълни завъртания - при първото - настръхнах - имам страх от високото, но стремежът ми да видя "отгоре" Париж надделя ☺. Гледката наистина си заслужава - всичко се вижда на длан - дано и снимките да станат. Погледът се носи от голямата нова арка Arche de la Defense, която в случая едвам се виждаше от мъгла през Arc de Triomphe и Jardin des Tuileris до Louvre, от Sacre-Coeur ... Tour d'Eiffel и виещата се река Seine.

И така по Seine до Palais de Tokyo с искрената надежда, че ще разгледам този музей на фотографията - хоби, но ... затворен - ремонт. Продължих до Trocadero за Musee des Monuments Francais - очакваше ме същото разочарование. Слязох от Palais de Chaillot, където е разположен музея, в подножието на Tour d'Eiffel и от най-близката станция на метрото се прибрах добре замръзнала отново.

Чаша grog ще ми доде добре - мисля да си я организирам.

Paris - Rollin**неделя 21.01.2001. 00:30h**

Разходих се до площада на Бастилията, минах по мостовите на Seine и изпих чаша топло наблизно до нас- в Café Royal Jussieu и си нарисувах 2 картинки.

Прибрах се - нещо много ми се спи - навън времето е по-мекото отколкото беше през деня - но пак е студено - а се позатоплих вътрешно....

Красиво и спокойно е по парижките улици - оживени са - такъв си е градът - не спи. Има място за всеки, където и да отидеш. Сравнявах с излизанията си из София - там е толкова сиво и тъмно. Сигурно и тук има такива места, но все пак се намирам в централната част на града и тук животът си кипи.

Дори и вечер да слезеш в метрото не изглежда никак ужасно - има по-малко хора, ... какво от това. Естествено повечето са млади, но не е задължително. Разбира се говоря само за метрото - за градския транспорт - не споменавам нищо за колите - за собственото придвижване - това си е друго.

Така нощта си е оживена, има тихи и спокойни кътчета, има и "по-бурни".

Сена си тече спокойно, както го е правила дълго време и ще го прави. Минавайки по мостовите - мътните води на реката теглят към себе си - увлича, плисъкът успокоява. Такова усещане от привличането на речните води не ми е чуждо - много често ми се случва край Дунав - това е като част от страха ми за височина - гледам да съм по-надалеко от тези места, но пусто - искам да видя ☺ - Внимавам!!!

Миналата година - лятото имах няколко преживявания с "височина" - първото на терасата на обсерваторията в Рожен - тя е на метални пръти, за да не задържа сняг, помолиха ме да снимам човек, легнал на тези пръти - трябваше да погледна надолу и то без да се държа - преодолях страха си, но с много усилия на волята си пуснах ръцете от оградата, за да държа фотоапарата. И второто беше в Пирот - стара крепост - покачих се на една от стените ѝ - оказа се към 40-60см широка - и колко висока - не ми се мисли 4-5 метра - от двете страни нищо. Една жена пред мен реши да снима - трябваше да се мръдна назад, т.е. да се придвижа по продължението на стената - гледайки я само как свободно кляка и снима и се дърпа към ръба на стената - изтърпнах - след това едвам слязох.

Оттогава не се бях приближавала до високо - и днес на 60м в една кабинка на виенското колело- добре, че подът ѝ не беше прозрачен. Не знам как да преодоля този страх - не е хубаво така - осъзнавам го, но не мога да направя като че ли нищо по въпроса.

Paris - Rollin**неделя 21.01.2001. 10:51h**

Днес трябваше да се видя с Румен и Тодор - колеги, които са на път за Brussels, но 5 минути преди да тръгна ми се обадиха, че няма да се придвижват от летището до града, а направо потеглят към следващата си спирка. Щели сме да се уточним дали на 25 или 26-ти. Чудесно се получи - навън и заваля - дъжд - не е сняг ☹ и да се надявам - няма да има тук.

Така че днес ще се образувам на спокойствие. Сигурна съм, че по някое време ще изляза, но няма да е за много. Отново ми мина през главата Versailles, но вали - иначе щях да тръгна.

И така днес се отдавам изцяло на науката - добре, че има и такива дни, извън работните ☺

Няма още 11 часа, а съседите ми се разготвиха. Няма фурна и всичко се пържи ☹

Paris - Café Petit Cardinal (Cardinal Lemonie) неделя 21.01.2001. 15:15h

Нямам думи. Връщам се от музея на Rodin. Замайна съм от това, което видях - изобщо не усетих как минаха 2 часа - не бих искала да подчертавам сравнението, което изпъква в съзнанието ми, Louvre го разглеждах 4 часа и половина - не целия, разбира се, а днес 2 часа, в значително по-малък музей - в пъти.

Естествено имаше затворена част - градината - до 16-ти е била отворена, но по-късна съм отишла.

За днес плановете се меняха хиляди пъти - първоначално бях решила да посетя музеи (но не и Rodin), след това Румен и Тодор пристигаха тук, на път да Брюксел трябваше да се видим, но сутринта ми звъннаха от летището, че направо продължавали към крайната си цел.

Вали от сутринта - мислех да си остана в къщи, но уви - не ме свърташе - сърце не ми даваше да остана. Реших да пообиколя музеите Rodin и Cluny в този ред.

Влизайки в музея на Rodin, разбрах, че съм избрала "най-доброто" време го посетя - в дъжд да разглеждам отворената част на градината.

Но като влязох, нещата се промениха, забравих за всичко и за дъжда, и за мрачното време, и къде съм, бях в друг свят.

Това, което една снимка показва е нищо в сравнение с оригинала - убеждавам се за пореден път. Може би като се появят холографските изображения като нещо съвсем естествено, нещата ще се променят, но засега не е така.

Снимките, които съм гледала досега за работите на Rodin, са бледо изображение на оригиналите.

В началото, при съставянето на програмата си за музеите тук, този не беше включен в списъка ми. Може би след филма Camille Claudel "намразих" Rodin, или пък защото по принцип не са ме вълнували толкова скулпторите - не знам. Сега обаче знам - това е друг невероятен свят.

С влизането в двора на бившия хотел - сегашен музей, ме грабна не "Мислителят", който е от дясната страна на входа, а "Портата за Ада" (от лявата страна) - невероятно е да се види как металът е застинал, а все едно се разтяга и източва. В музея имаше предварителни макети на тази порта, но крайният резултат е невероятен.

Ще продължа в къщи.

Paris - Rollin

неделя 21.01.2001. 18:00h

Имам много да чета по темата Роден и да се образовам - от брошурите, оставени в почти всяка зала и от албум, които си взех. Имам какво да се научи, но в момента искам само да предам усещанията си и най-впечатляващите за мен неща от музейната експозиция.

Едно от ценните неща, от гледна точка познавателен ефект - не шедевър, бе начина на изработване на бронзовите отливки - това са 10 технологични етапа, включващи: примерна скулпторка - от гипс; отливка на тази скулпторка - да се получи обратното изображение; проби - отстраняване на шупли; поставят се допълнителни хващачи за фигурата; създаване на оригиналния модел за отливка т.е. увиване като "пашкул" на скулптурата и допълненията към нея, изливане, махане на "пашкула"; шлайфане.

Но това са повече подробности.

Фигурите от бронз и мрамор излъчват мига, запечатан в тях - като, че ли наистина "говорят". Телата и от бронз и от мрамор са така вплетени едно в друго, всяко движение е премерено - всеки мускул - изваян.

Много герои от митологията са представени Венера в бронзов тоалет (La Toilette de Venus), Минотавъра, Адонис (La Mort d'Adonis), Пигмалион и Галатея, Диана с полумесец в косите, Нимфи (Jeux de Nymphes), Le chute d'Icar, Le Sculpteur et sa Muse, Psyche et l'Amour...;

Адам и Ева, Ева и Змията...; Христос и Магдалина (Le Christ et La Madeleine)

Много бюстове като на Victor Hugo и Апотеоз на Виктор Юго

Всичко е в движение: показани са и отделни балетни стъпки + скулпторка на Nijinski;

Ръце, сън, медитация - изваяни от камък - твърдата каменна основа и вътре вътъкан изящния елемент

Така звучи много сухо, но когато човек види как от мрамора просто изниква някаква фигура или композиция, остава без дъх - с такава лекота е съчетана твърдостта на камъка и мекотата на извивките на човешкото тяло - преплитането и съчетаването е великолепно.

Например една от скулпторите е момиче във вода - ръката на момичето "прозира" през водата, а каменната водата като, че ли изтича от коритото.

Някои от мраморните скулптори не са завършени - това си личи, но изваяните части са неотразими - плавност, мекота. - играта с камъка е като едно вълшебство.

Скулпторите, с които е най-известен Rodin Мислителят и Целувка (в няколко варианта - тя като, че ли олицетворява цялото му творчество при извайване на мъжкото и женското тяло и тяхното взаимно привличане).

Може би са прави

Освен произведения на Rodin има и на други творци - захласнах се по ониксово-бронзовите фигури на Camille Claudel (1864-1943)- Les Causeuses (разговарящите) и le Vague (вълна), мраморните й Vertumne et Pomone - отново 2 фигури женска и мъжка, но излъчването е много по-различно от това при Rodin, а нямам думи за бронзовият и валс (La Valse) - фигурите се носят с такава лекота и диплите на роклята следят движението.

В Clotho 1893 като че ли прозира лудостта ѝ - поне аз така виждам тази фигура като от мокър пясък.

Споменах и в началото - много съм впечатлена от филма за нея - гледах го няколко пъти - сега, ако ми се отдаде - пак ще го направя - много силен е.

Има и няколко платна на други творци ще спомена само Vincent Van Gogh - La Pere Tanguy,.. и August Renoir - Femme nue.

<http://www.musee-rodin.fr>

Много повече ме развълнува посещение на този музей от всичко досега. Денят мина невероятно - тези 2 часа го промениха. Докато се прибирах не можех и дума да кажа - вървах като замаяна. Не съжалявам, че промених решението си и посетих и този музей.

Идеята да стигна и до Cluny - остана на заден план - следващ ден - има още време.

А сега да подерзая.

Paris - Rollin**четвъртък 25.01.2001. 21:53h**

Точно след една седмица ще съм си в къщи. Мисля, че това ще е временно явление - така трябва.

Тази вечер отново бях в музея Orsay - имах да доразгледам, но минах отново през някои места - като през изложбата на Vaslav Nijinski - големия балетист, послушах и филмчето, което бяха направили за него. Как той на партитурите е записвал движенията, но неговите неща са загубени; как по снимки му възстановяват движенията - графика.

Музеят на Rodin много неща промени в мен - погледа ми за Тримерното човешко тяло (не само равниното му картинно изображение) и движенията му и техните точни описания - по друг начин гледах на изложбата на Нижински - красотата от движението. Потърсих как Rodin е виждал Нижински - скулптурата липсваше в музея на Rodin - естествено - имаше само надпис, че я има. Загледах и другите статуи на Rodin, изложени в Orsay - и Мисълта - портрета на Camille Clodel. Вече за мен е друго - нещата са съвсем различни, погледа е друг.

Минах и през залата на Eduard Manet преди 1870 с Olimpia, и Monet, Renoir

Остава ми да мина отново през Louvre, но това май ще го направя в понеделник.

Тези почивни дни най-накрая трябва да отида до Versailles. Утре ще разбера дали ще ходим с колегата - той претърпя операция на апандисита - та както той се смее - организира ми и посещение на Парижка болница. Така си е - сравнения не ми се правят - изобщо. Вечер отивах след 5 - тръгнах си към 7 - като идвах на посещение лекарите се извиняваха, че безпокоят посетителите и 2-то, което ще спомена всеки ден им сменят чаршафите.

Имам задачи за утре, така че спирам с писателската дейност.

RER към Versailles Rive Gauche**събота 27.01.2001. 11:15h**

Снощи валеше. Бях си решила днес при всякакви метеорологични условия да отида до Versailles. Ставайки сутринта в 10, през прозорците ми надничаше нещо, което в първия момент беше - с идеята сънувам, станах, отворих широко и погледнах - да НАИСТИНА СЛЪНЦЕ - и следа от снощния проливен дъжд. Много се зарадвах и потеглих. Бях проучила маршрута - знаех къде са ми връзките на метрото и влакчето - спирка Javel - Citroen. И ето ме сега на път - Вьодушевена, че ще видя и това чудо на човешкото творение. Спътниците ми са хора, очеводно с цел като моята. Вьоръжени са с фотоапарати и размяткват карти. в ръце.

Versailles**събота 27.01.2001. 12:15h****Слънце!!!**

A toutes les gloires de la France - надписът на двореца Versailles. Току що преминах златната порта. Подмина ме семейство араби - 2ма мъже и една жена, забрадена ситнеше след тях. Мъжете така ме изгледаха - сама жена с развети от вятъра коси - недопустимо. На мен ми е гот - и тръпна в очакване от предстоящото разглеждане.

Решавам първо да разгледам градината и "къщичките, разхвърлени из нея" (Големия и Малкия Трианон и едно селце, организирано от царицата), за да мога да използвам максимално хубавото време. Вярвам, че слънцето е на моя страна и целият ден ще е хубав, а и утре също се надявам да е слънчево - очаква ме хълмът на художниците. Тъй като пространството е огромно, часът е след 12, трябва да си направя сметка горе-долу кога кое затварят, за да мога максимално много неща да разгледам. Входовете за достъп към двореца са много, разделени тематично. Искам да видя всичко, но ще преценя как ще се впиша във времето - главно искам да видя стаите на краля, големият му апартамент и галерията на огледалата. Оказва се, че първото пуска последни посетители в 16, а вторите 2 в 17h - т.е. имах 4 часа да обикалям градината и Трианоните - никак много не са за тази площ.

И така - първо към градините.

"Простор" - първото нещо, което ми идва в главата, преминавайки през двора и излизайки пред градината. Пред мен е едно ширнало се, огряно от слънцето, поле (на картата пише 3.5км до края му), изглеждащо много подредено.

Описанието от станцията на влакчето за двореца беше - надясно като се излезе от гарата и след това на първия светофар наляво. Проследявайки тази нишка, се движех из нови но здания, напълно застроено и оживено място, човек, ако не знае закъде е тръгнал, не би решил, че там има нещо специално. Завивайки наляво. В края на улицата на 500м е се вижда двореца, но странно не ми направи впечатление на нещо величествено, може би защото наоколо си имаше високи сгради, но все пак имаше повече простор за него.

Стоях и се чудех накъде да тръгна, откъде да започна разходката си. Тъй като другите ми главни обекти за разглеждане бяха близо до двореца - от дясната ми страна (както съм застанала с лице към градината), реших да започна отляво - да се поразходя по ситните камъчета много бавно и да се полюбувам на изгледите. Искях да се

отнеса поне за миг в "онази" отминала епоха и да се поставя на мястото на някой, който е живял там - как се е разхождал и е сплетничал - основните забавления, поне това разказват книжките ☺.

Заслизах по стълбите, първо се минава покрай водно басейнче, естествено със статуи и най -долу - в началото на градината е фонтана на Латона - много обичат гръцката митология - навсякъде се усеща влиянието ѝ.

Пропуснах оранжериите и отпратих по оста на парка - камъчетата и пясъка хрусиха под краката ми.

Versailles - Basin d'Apolon

събота 27.01.2001. 13h

До **басейнът на Аполон** съм. Седнах на една пейка да се усетя мига, а не да препускам от едно място до друго и да се полюбувам на излизачите от водата фигури. Фонтаните не работят, но басейните са пълни с вода. Оттук започва големият канал на парка - от дясната му страна съм - не смятам да ходя до края му, а няма мостове на него, за да мога да го пресека когато искам.

Усещам се като малко дете, радвашо се на всичко ново, преоткриващо света. Слънчево и студено - много е приятно.

Денят ми започна весело. Като слязох на гарата първо ми направиха 3-ма американци (пътувахме в едно купе), които видяха McDonalds и веднага решиха да се снимат пред него - първата забележителност за тях. По пътя към двореца хвърлих едно око на магазинчетата за сувенири - харесах си една албум Изкуство и история на Paris и Versailles - последната - на английски. Момчето, което продаваше беше много весело и бърливо (естествено състояние за тук) - поразменихме някоя и друга приказка за красивите неща, които ги има по тези места. От следващото такова място си харесах няколко картички - бърливите търговци решиха, че щом си вземам картички, защо да не ми продадат и шал - имах си но не вълнен - достатъчен за мен - вярно бях разгърдена, но това съм си аз - обясних им, че така ми е добре - и не им ща топлиите шалове - реагираха => имате добро здраве - търговци, какво да ги правиш - това им е работата да предразполагат хората.

В чудесно настроение съм - и им отговарях с усмивка.

Всичко грее в мен. Помолих едно момче да ме снима пред басейна на Аполон, преди това едно момиче - пред двореца - горките ми снимки ☺. И мен ме молят да снимам - това е солидарността на туристите. Едно ме притеснява за снимките ми - на повечето места не дават да се използва светкавица - а сигурно мърдам като снимам.

Отпратям се към Le Grand Trianon, спирам за малко да погледам замъка от едно понтонче в големия канал, с изглед към двореца. Позира ми и един лебед, плуващ си на воля.

Versailles - Le Grand Trianon

събота 27.01.2001. 13:30h

Пред розовите колони на Le Grand Trianon той си е с отделна порта - спокойно може да служи за затвор - луксозен затвор ☺ има си и градинка - "малка, спретнат" поддържана и сега - имаше дори поникнали плюшени теменужки - дават свят в по-сивото зимно време. Тук разбирам на какво са казвали будоар, виждайки Boudoire de l'imperatrice Marie-Louise (или както се е казвало преди коронацията Madame Mere) - този будоар е имал връзка с апартамента на краля Louis-Phillippe.

Постройката е едноетажна - от една зала се преминава в друга - като залепени са. Минава се през салона на огледалата, салона на градината, картинна галерия, в която сега са изложени моменти от живота на кралското семейство в градините на двореца, от които може спокойно да се открие кое кога е построено. Почти всеки от салоните е с 2 външни стени - мисля си какъв ли студ е било сред този мрамор, макар че навсякъде има камина.

Versailles - Le Grand Trianon

събота 27.01.2001. 14:h

Отпратям се към Le Petit Trianon.

Оказа се много близо - наистина е малък - на 2 етажа е, отново със собствена ограда. Направо се изненадах колко е дребен в сравнение с другите пищни сгради.

Тук ми направи впечатление:

- един много мъничък и спретнат кабинет, наречен Glaces Mouvantes, изпълнен в млечно синьо-сиво - допадна ми - в него има уют и атмосфера на нещо истинско - не помпозно и излъскано за показ - както всичко останало - такъв е бил стилът.
- устройството за балдахина на тавана над спалнята - как се е завъртало пердето.

Току що покрай мен мина една лелка с чудовищен звяр-обектив в ръце - към 30см дълъг и 10см широк. отново се замислих за снимките ми - трябва ми нещо по-сериозно. Ще се сдобия след известно време. Моят фотоапарат прави хубави снимки, но аз започвам да искам повече. Неговото предимство е, че се побира спокойно в дамската ми чанта, а тя напоследък е малка - за разлика от преди.

В съседство на малкия Trianon се намира едно селище - много силна дума - 10-тина колиби английска градина, ферма и животни. Кралицата била го построила това село казва се Le Hameau de la Reine (колибата на

царицата). Интересна е архитектурата на селцето - колибите са цветни в жълто-червено или жълто-сиво, покривите са заоблени, покрити като че ли със смесица от кал и слама, има и стара воденица, езерце с кула, плуващи патки и лебед в езерото, каменно и дървено мостче. Цари един особен чар на това място - им тунели, свързващи къщите от жив плет, в момента приличаше повече на слама - няма зеленина, но си мисля, че е така.

Маршрута, който си избрах - ме води от огромната сграда на двореца към значително по-малката на Големия Тrianon, след това към още по-малката на Малкия Тrianon и накрая до колибите - чудесно съм си степенувала, но след малко ще се връщам в изходна позиция.

Между Малкия Тrianon и колибите се минава през една поляна, с виещ се поток, образуващ остров, където е построен параклис - очевидно това е направено изкуствено, защото "островът" е точно колкото е кръглата основа на параклиса - 2 пъти минах покрай това място (трябваше да се върна от същото място, за да стигна пак до големия дворец - ремонтира нещо) и си мислех за книжките, как се описват тайните срещи - явно именно за такива параклиси се говори - по-усамотени сред гората (в случая видимостта от Тrianon си я има, но може би не е било така).

Всичко звучи като една приказка и този път съм участник в нея - да преоткрия всичко за себе си. Спокойствие цари сред дърветата и каменните стени, които сигурно са видели много несподелени и разпространили се тайни, присъствали са на сплетни. Ако можеха да говорят??? - сигурно биха променили написаната история, оставяйки на страна всички пикантерии.

Слънцето се скри - черни облаци се появиха, но има силен вятър и се надявам да се поне да не вали, но една - 2 капки ми капнаха на стъклата.

И така пътят към големия палат и тук е в ремонт, но не ми се връщаше до Големия Тrianon, колкото и близко да е - намирах се на единия катет, до мястото където исках да отида, а ме караха да измина другия и хипотенузата - няма да стане - казаха съм, че 15:30 ще съм пред басейна на Нептун. Преминавайки забранителната червена лента - безаварийно стигнах до целта си 10 мин по-рано. Междувременно излязох от двореца от Портата на Кралицата, и отново се върнах към Versailles от портата на Дракона. Този малък участък извън "златните" врати ме изкара за миг от приказката ми - изненадах се като видях колко близко до замъка са построени къщи - само едно платно ги дели от двореца - изглеждаше ми странно да видя ежедневни неща в този момент - очевидно вживяването ми в покоите на величията много ме държеше в плен. Мисля, че не може по друг начин да се гледа на това - пищността, с която са се грижили за себе си, е в контраст с ежедневието на повечето хора, макар че има запазени места с подобна атмосфера, но все пак е стилът е друг - не е толкова натоварен от детайли. Има хотел точно до Портата на Кралицата, който е в същия стил на дворците (поне отвън, но и вътре си мисля, че им подражава поне малко)- импозантна сграда от бяло-сив камък - Дворецът и Тrianon-ите е в жълтеникав, като Големият Тrianon има и розови мрамори за колони, които са много близко една до друга и мраморът толкова те грабва, че останалият камък почти не се забелязва.

Versailles - Basin de Neptun

събота 27.01.2001. 15:20h

Пред басейна на Нептун съм. Той е в мрак - само позеленелият тризъбец се откроява от сивочерните камъни. Много пъти съм гледала на снимки този басейн, както и на Аполон - не мога да кажа, че единият ми харесва повече от другия. Мога да направя само бегло сравнение - как златните статуи на Аполоновия басейн изникват от водата - в устрем - да се излезе на повърхността - асоциирам го със стремежа да се види още да се докосне до нови неща, а тук се вижда повече силата на Нептун и то силата в тризъбеца му - отново има устрем, но този път внушението му е да подчини - гърбът на морския цар е близо до каменната стена - има я опората.

Така ми се струва на мен. Може би доброто ми познаване на гръцката митология ми подсказва тези твърдения, но от друга страна и майсторите на тези скулптури са успели да предат старите легенди.

Versailles - Chambre du Roi

събота 27.01.2001. 15:50h

10 минути преди затварянето на стаята на краля влизам да разгледам. Тук се влиза с аудиогид - много е удобно, разказват подробно за нещата. Някои подробности - в двореца дневно е имало около 2000 куртизанки. Личните покои на краля са били колкото лични, толкова и публични - всички важни срещи са ставали в тях. Залите, които виждам не могат да се опишат с думи - преминавайки от една в друга (както и в Тrianon-ите, явно такъв е бил стилът на строеж - с тайни проходи помежду) си мисля как малцината, обитаващи тези стаи все пак не са били почти никога сами - има ли са много слуги, които непрекъснато са били готови да изпълняват прищевките им.

От покоите на краля се излизаме в Огледалната зала - бегъл поглед към нещо неопикуемо - гледала съм снимки - не е същото - атмосферата е неопикуема от всичкия този кристал и злато, разбира се има и гръцки скулптори - не могат без тях. Навсякъде е поставена емблемата на Краля - Слънце - Слънцето. Мебелите са били изчезнали от тази зала, сега ми се вижда много натоварена с полилеи, свещници и скулптори, а не мога да си представя и мебели - това си е бална зала.

Малка стълба води към долния етаж - покоите на престолонаследника - първо е стая със семейни портрети, в съседство е стаята на пазачите - с 4 огромни гоблена, покриващи целите стени, изразяващи ловни сцени. Поредната зала е отделена за портретите на децата на краля 8 дъщери и 1 син, следва спалнята на престолонаследника - в зелено, защото се е смятало, че зеленият цвят носи добър сън. Прехвърляме се в

кабинета на престолонаследника - там където той се е учил да сядна на трона, а никога не го е направил - много силно ми прозвучаха тези думи. В кабинета има и глобус на земното кълбо - около 1.5м в диаметър с релефни изображения на континентите. Следва библиотеката на престолонаследника - в сравнение с останалите помещения - това е много малко около 2-3м само широко с маса и книги зад стъклени шкафови до тавана. Гледката е към градината, разбира се. От всяка стая има врата- прозорец към градината - сега разбрах защо този тип прозорци се наричат френски прозорци.

Прехвърляме се към големия кабинет - оттук също са изчезнали мебелите. В момента като декор има златен барометър.

Преминавайки от стая в стая, дори имаше и за масаж, ми направиха впечатление леглата - с балдахини почти до тавана и върху тях пухчета, приличащи на захарен памук на клечка, в 4-те края на балдахина, изключвам другите фантифлюшки, само ще добавя, че полилеите са закачени с червени въжета с пискюли в най-горния край и точно там, където започва металната конструкция.

Versailles - Grand Appartements

събота 27.01.2001. 16:50h

Успях да се вмъкна отново 10 минути преди затваряне на посещението на големия апартамент - този път не можах да си взема аудиогид - бяха затворили. Започва се от кралския параклис, салон на Херкулес (в реставрация) салон на: Венера, Диана, Марс, Меркурий (спалнята - отново с балдахин), Аполон, войната и мира и ... Галерията на Огледалата отново - тук става пресичането с предната обиколка на двореца, само че този път минавам през целия салон - вървя много бавно - има към 20 полилея от стъкло и още 24 свещника от стъкло и злато - всеки един от свещниците е някаква статуя, разбира се да не пропусна каменните гръцки статуи в нишите между мраморните колони с позлатени капители, и картините по тавана. Окото се пренасища от тази красота, но пренатруфена красота.

(През прозореца се вижда булка и младоженец - добра идея.)

И златният символ на Краля - Слънце навсякъде. Позлатените изображения на шлемове, копия и мечове в залата на войната се трансформират в изображения на музикални инструменти (лира, арфа, цигулка) маслинови клонки - с залата на мира.

Картини на натруфени дами и господа да по стените - дрехите им са обсипани с панделки - в залата с картините на сестрите на престолонаследника ми направи впечатление, че роклята на едната сестра беше с много изчистена линия - и нямаше панделки ☺.

В салоните има и по-малки скулптори, но те се губят спрямо колоните си - тъй като колоните са към 1.5м от шарен мрамор - много стабилни, а фигурките са към 30см - черни.

Веднага си проличава като сред статуите от него време - има нещо сладниково в тях.

Приключих и с тази обиколка, всичко наоколо е затворено. Правя една обиколка на най-горното ниво на градината - тъмните облаци ги няма - небето е с преливащи краски, красиво е. Природата си е над всичко, каквото и да прави човек. Вярно е това стои от векове, но какво от това - ако не бъде поддържано природата ще го погълне - тя е по-силната.

Потеглям към Paris.

RER - Versailles Rive Gauche -> Paris

събота 27.01.2001. 17:40h

Един прекрасен ден отминава. Слънцето като време и като "Кралят Слънце" внесоха своята светлина в душата ми.

Във вторник колежката ми беше много нещастна след посещението си тук - вярно миналата събота беше много неприятно - студено, валеше. Не мога да споделя нейните преживявания - за щастие.

За мен това ще е един от най-прекрасните - една от поредните ми срещи с миналото, оставащо вечно с красотата си. Сигурна съм, че много неща не съм видяла - хората с години се занимават с изучаването им и вглеждането в детайлите.

В главата ми отново е "лудница". Довечера като преписвам и допълвам (разбира се - това и правя) тези неща ще е по-различно.

Гледайки цялата красота - отвън и отвътре си представях колко простор са имали (от една страна), и колко затворено са живеели (от друга страна). Колкото и голямо да е пространството към 4км дълго и около 2км широко - парк, поляни, фонтани и фонтанчета, това са все пак само 8 кв.км - вярно направено е за една шепа хора - властващите, но не трябва да се забравя и поддържащите, защото това великолепие иска грижи.

Сега разбирам защо са били нужни тайните проходи. От една страна да може човек да се промъкне от едно място до друго, а от друга - да избегне обхождането на всички (залепени) зали - досадно е - поне за мен.

Сега се сещам за една сентенция - тя гласеше нещо от рода: Когато човек отиде някъде за 1 седмица - може да напише роман, за 1 - месец - разказ, за 1 година - страница. Така е и е напълно разбираемо, защото събитията, които се случват за единица време са много повече при по-кратък престой от време и впечатленията са толкова, че може да се напише много. Когато човек има повече - той свиква с обстановката и тя не му прави такова впечатление.

Усещам се изпълнена с енергия. Откривам нови за мен неща. Докосвам се до красотата, изящество и хармония.

Природата бе много благосклонна към мен, за което съм много благодарна.

Изпъстреността на барока, съчетано с прелестта на облаците, сухите клони на дърветата, зелената трева и подстриганите вечнозелени дървета и храсти - magnifique!

Brasserie - Le Luxembourg

събота 27.01.2001. 21:40h

www.brasserie-Luxembourg.com

Умората от днешната разходка я усещам много осезаемо, но не можах да устоя на желанието да се сгрея с чаша топло вино. Да - любимото ми питие през студените дни.

Чудейки се къде да отида (не ми се повтарят местата), реших да я някъде около нас, но не съвсем - избрах си около Пантеона - и ето ме тук. На кръстовището на булевард St. Michel и улиците Soufflot, R.Medicis и Mr Le Prince. Зад гърба ми са портите на Jardins des Luxembourg - от дясната ми страна, в центъра на площадчето, образувано от всичките пресичащи се тук улици, има кокетно фонтанче - работи - за разлика от тези в Versailles. Исках да съм до вода, но ме мързеше да стигна до Siena.

Усещам как се разлагам от първите глътки...

Сега разбирам колко много съм загубила от Белгия, че не си вземах сама дърмите и не обикалях, а се съобразявах, но пък може би така е трябвало, за да се науча на нрави, френски, механика ☺.

В момента, в който отидох там не като ученик, бях трудно откриваема през почивните дни. Обикалях Белгия - ходих на местата, които ми бяха харесали. Не преоткривах нови, но се любувах на мига - не ми се водеха записки - познавах обстановката - това точно отговаря на по-горе споменатата сентенция.

Оставям писането и рисува ми се, а и ми се гледа навън - неповторимостта на мига.

Musee National d'Histoire Naturelle

неделя 28.01.2001. 13:00h

www.mnhn.fr/naturevive

Exposition Nature Vive

Знам, че никой от хората, които добре ме познават, няма да се изненада, че съм посетила този музей - същото беше и за военноморския.

Запленена съм от живата природа от малка, че не дойдох дотук досега е добре, иначе нямаше да видя нищо от останалите музеи - времето си щях да го прекарам тук. Над стълбите към изложбата висеше скелет на праисторически кит, до входната врата те посреща глава на слон с вдигнат хубот.

В малката площ на временната изложба за живата природа стоях час в захлас, проучвайки всяка гадинка - естествено най-дълго се взирах в морските обитатели - имаше изложена една мида Тридактна - само съм чела досега за нея - прелестна е - към метър в диаметър - много е опасна във водата - "захапката" ѝ може да счупи крак, ако попадне сред диплите ѝ. Коралите бяха прелестни - наслаждавах се и на филмчето за тях, а до тях "мъртвите" корали - минерали в най-различна форма и разцветки.

Беше изложено и едно 2 метрово крокодилче 1895 хванато - във филма за тях се изненадах от факта, че майка им ги носи с уста от мястото където са се излюпили до водата - толкова внимателно ги хваща с ужасните си зъби - не го знаех този факт.

Беше отделено специално място на пеперудите - красота - с такива краски - ярко жълто, оранжево и червено, розово, цикламено, виолетово, кафяво, синьо - изглеждаха като нарисувани, но на никой художник може би няма да му хрумне да съчетае така багрите, а като към това се добави и прозрачност на листенцата или фосфорисциращо - нямам думи - стоях в захлас пред облаците пъстри пеперуди, но ми стана жал за тях - вярно е радват окото, но са забодени с карфица - убити са заради нас.

От представителите на насекомите, бяха наблегнали на паяци - тарантула, скорпиони, стоножки и хлебарки - все "мили" същества ☺.

Най-мъчно в тази изложба ми стана за хербаризираните бебета - мече, борещи се лисичета, сърничка и пингвинчета - всички те толкова пухкави, човек да ги намачка, особено живи, защото те са толкова мили и обичливи - животните най-добре разбират това и даряват с любов.

Имаше изложени и отдел костенурки - гигантска костенурка на 3 части - така че да се види точно конструкцията ѝ - горна и долна черупка и по средата скелета ѝ - перките и главата.

Подредени бяха и множество красиви, екзотични птици и отново съпоставката - човек си прави ветрило от пуха им.

До препарираниите хищници - пантера и леопард - хищникът човек беше разположил и техни кожи - като трофеи.

Други последици от човешката дейност - множество бивни - някой така изящно издълбани - образуваха цял град, други - стадо слонове, отделени бяха и много други изделия от слонова кост, но необработените бивни много заплашително бяха изправни - като зовящи рокове.

В изложбата бяха подредени и пънове от различни дървета. До един пън от 300 годишен дъб беше направена много интересна съпоставка. За неговите 300 година живот от 1700г. са изчезнали над 850 вида животни - ужас - и ги показваха хронологично с рисунки на изчезналия вид.

Една интересна статистика - на картата на света ни рисуват в районите на киселинни дъждове - България е в този списък.

Един от последните експонати беше една панда - с евкалиптово клонче в ръце - погледът ѝ беше много тъжен. Болка.

Изложбата завършваше с няколко скулптори от дърво - символът на изложбата е едно клонче във формата на бягащ човек - по-малко от 5см голямо.

Излязох със смесените чувства, които ме вълнуваха - за красотата и унищожаването ѝ.

Jardin des Plantes

неделя 28.01.2001. 14:00h

След музея излязох в градината, зад него, където са разположени и другите части на музея. Тези паркове се поддържат много стриктно, вечер се заключват. Дърветата са подкастрени - като музей на цветята са - всяка тревичка е надписана, но за съжаление почти нищо не е цъфнало - сигурно останалите сезони, различни от зимата е малка приказка из тукашните паркове.

Почти в средата на градината - на централно място има огромен пясъчен часовник, отмерващ слънчевите затъмнения - първият му цикъл бил завършил на 11.08.1999 следващият 2000 година и така - щял да си продължава да изтича много бавно - дано да излезе снимката и с обяснението за часовника.

Не знаех накъде ще потегля - единствено ми беше ясно, че ще стигна до края на градинката и там има станция на метрото - оттам накъдето искам. От оня ден в главата ми се беше зародила идеята все пак да отида до музея на Pablo Picasso - грехота ще е да не го видя, макар че той изобщо не може да се каже, че е от любимите ми художници - напротив. Седнах в градинката и реших все пак реших да му отдам нужното внимание и да му разгледам нещата.

И така - отправих се към музея му - бивш хотел в квартала Mariase - над реката.

Musee de Pablo Picasso

неделя 28.01.2001. 15:30h

Не съжалявам, че дойдох тук - мнението ми почти не се промени - отдавна си знаех, че най-ми допада кубичния му период. Във всяка от 20-тината зали на изложбата си харесвах по картина. Когато човек не обръща внимание как са наречени произведенията му, а да се остави да бъде воден от рисунъка е по-добре. Макар че има много неща, които не ми допадат - не мога да отрека таланта му в извайването на формите.

Смятам да смъкна от мрежата някои от картинките, които искам да сложа тук и тогава ще добавя още по тази тема.

Не усетих как мина час и половина часа.

Първоначалният ми план за днес беше Le Sacre Coeur. Излязох от музея на Picasso,отправих се към метрото - към Centre George Pompidou. Улиците бяха препълнени с хора - неделя слеобед.

Café Le Ronsard

неделя 28.01.2001. 18:10h

Тази вечер разходката ми свършва тук. В подножието на Бялата катедрала съм. Няма да се качвам на горе, няма да влизам вътре. Следващият път - може би, предният - бях, ще редувам.

Не си чувствам краката. Обаче с удоволствие мога да кажа, че и този ден беше прекрасен.

Отпускам се с любимото си питие, Около мен е много шумно - всички бърбят - като кошер е.

Гледам бялата красота пред мен - осветена е от прожектори и изпъква на тъмното небе.

Отпуснала съм се и се радвам на мига и спокойствието.

Настоящата ми "почивка" е към своя край - четвъртък се връщам, за да дойда пак някой ден - както Пипи Дългото чорапче казва, за да може да дойда на гости пак - трябва да си отида - аз така.

Всички тези красоти са стояли тук и ще си стоят. Видели са много през вековете - и болка, и страдание, и страх, и величие, и радост, и хиляди туристи, докоснали се до тяхното величие и очакващи нови и нови хора да се стичат към тях - един неспирен поток, който им се възхищава и ще им се възхищава. Е сигурно има и другомислещи, но те сигурно не идват тук, а и да идват... Всякакви хора са нужни на този свят - иначе няма да го има многообразието му и ще бъде скучно.

Чувствам се опиянена от виното след дългата разходка.

Paris - Rollin

неделя 28.01.2001. 20:10

На връщане минах през площада Pigalle и Moulin Rouge - не се променило нищо за последните 7 години - пъстората и бляскави реклами